

"הרגשתי שהעם הזה הוא עמי"

הילד הדרוזי מלבנון שהפך למאיר
של גיבורי-על כמו ספיידרמן
ובאטמן, גילה לבסוף את ייעודו
בעם היהודי: מיכאל נצר ממשיך גם
היום במסע הנדודים של חייו, בלי
להניח מהיד את הנייר והעיכרון

צורית פניגשטיין

צילום: לירון מולדובן

נרשמים ללימודים קוצרים הישגים

תואר שני M.Ed. שנה אחת

בתוכניות:

ניהול וארגון מערכות חינוך חדש! אפשרות לשילוב תזה |
התרבות היהודית בזיקתה אל התנ"ך והוראתה |
חינוך מדעי בהתמחויות: מדעים/ מתמטיקה |
חינוך מיוחד* בהתמחויות: לקויות למידה/ אוטיזם |

תואר ראשון B.Ed. יומיים בשבוע בקמפוס

בחוגים:

מתמטיקה | מדעים | אנגלית | ספרות | מקרא |
תושב"ע | הגיל הרך | חינוך מיוחד +
הוראה מותאמת (מתקנת) בקריאה,
כתיבה וחשבון

נרשמים לתואר ראשון ותעודת הוראה ומקבלים מחשב נייד מתנה! בכפוף לתקנון

רכבת

אפשרות לשילוב
מדרשה באקדמיה

רום
תוכנית מצוינות

מתכונת היברידית
שבוע מהקמפוס
שבוע מהבית

החזר שכר
לימוד ל-M.Ed.
בכפוף לתקנון משרד החינוך

מערך מלגות
נרחב

שנה ראשונה
חינם ל-B.Ed.
בכפוף לתקנון משרד הביטחון

*שנה אחת בקמפוס
הענקת התואר מותנית באישור המל"ג

לפרטים נוספים חייגו: ***5280**

ביפין ג'ושי, סטודנט באקדמית חמד, נחטף בשבעה באוקטובר
ומוחזק עדיין ברצועת עזה. מחכים לך ולכל החטופים!

"מצטערים המוקד סגור כעת"

לראשונה בישראל
ורק בבנק לאומי

שירות
24 שעות
ביממה

*5522

הכי נוח בשירות

המשפחה קיבלה 100,000 ₪ תוך 24 שעות - הנה איך זה עובד

מתברר שהמיזם החברתי הזה מציל משפחות ישראליות משוקת שבורה תוך יום אחד - ואפשר להצטרף עוד היום // בשיתוף 'להבת מנחם'

עשן בלב

הלהבה טיפסה בקירות השקטים, צובעת בזעם חלומות ישנים. תמונות על הקיר נמסו בדממה, וזיכרון הילדות הפך לאדמה. הבית שאהב, שאסף בו משפחתיות וחום, נשרף עד תום, בלי להשאיר מקום. הספרים, הקולות, הצל של הצחוק נבלעו ברוח כמו הד רחוק. נשאר רק עשן בעיניים עייפות, ושאלות כבדות ללא תשובות. איך בונים בית מההתחלה איך בונים שוב תקווה מהריסות הדממה בתוך האפר, גחלים עוד לוחשות, זיכרונות של חיים - התפוגגו בעפר הרוחות. בין ההריסות, לוחשת התקווה, שאשוב לבנות פינה של שלווה ובין כל השברים, כמו קרן אור הגיע שקט שהוא פחד שלא יחזור מין רוגע כזה בתקופה כה קשה, כמו גשם ראשון על אדמה חרוכה.

יונית ישראלי

מבנים שב-20 ₪ בלבד הם יכולים לקנות לעצמם ביטחון וסיוע מיידי.

מאז שיצאנו בקמפיין גיוס מנויים כדי שנגיע ליעד של 5000 מנויים, התקשרו אלינו כבר למעלה מעשר משפחות שביקשו סיוע ומענק עבור ביתם שנשרף, אבל לצערי הרב כל רעיון המיזם הזה הוא עבור מנויים שנרשמו מראש כמובן. ולכן אנחנו מפצירים באנשים להצטרף אלינו למיזם. לפני כמה חודשים במקרה השריפה האחרון, הגענו למשפחה בצפון הארץ, הרחנו את ריח השריפה מרחוק, הגענו לבית שכולו היה מלא במים ופיח, אמנם לא כל הבית נשרף במקרה שלהם, אבל כל הרהיטים נהרסו לגמרי ולא ניתן היה להשתמש בהם עקב הפיח הרב, אם המשפחה היתה מאוד מרוגשת, היא סיפרה שבילילה כשלא היו בבית פרצה השריפה, והשכנים ניסו לכבות אותה יחסית במהירות אבל היא כבתה לגמרי רק כשהגיעו מכבי האש, הם הגיעו באישון לילה אחרי אירוע משפחתי, והיו בהלם מההרס הרב, לא ניתן היה למצוא בגד ראוי לשימוש לילדים אפילו לא פיג'מה לשינה.

הם הלכו להורים שלה לישון, ובבוקר צילצלו אלינו ישר, היא סיפרה שלפני כמה חודשים אבא שלה סיפר לה על המיזם הזה, והיא בלי לחשוב פעמיים ישר נרשמה. המענק עזר להם לקנות את רוב תכולת הבית. מספר ליבמן.

השאיפה שלנו, זה להביא מענק מלא של 100,000 ₪ למשפחה שנשרף ביתה, ובשביל זה אנחנו צריכים אתכם, מסכם ישראל ליבמן ומדרבן גם אותנו להרשם.

הדירה. ללא מגביות, ללא בידוקרטיה וללא בושה. שריפות בבתים קורות הרבה, זה לא מפורסם כי ב"ה אין ברוב המקרים נזק בגוף, ולכן זה פחות מעניין את התקשורת, והרבה פעמים המשפחות לא רוצות להיחשף, מסביר ליבמן את הבעיה האמיתית.

המציאות קשה יותר ממה שנדמה: כשביט נשרף, המשפחה לא מתמודדת רק עם הרכוש שאבד. היא צריכה להחזיר את הילדים למוסדות החינוך כבר למחרת, צריכה מקום לישון, בגדים ללבוש, מקרר לאוכל - והכל קורה בזמן שהם עדיין בהלם מהטראומה.

"צריך לעזור ומהר, כי אחרי שהמשפחה עוברת את כל המשבר הזה לפחות אנחנו באים ונותנים להם את המענה הכספי המיידי, כדי שיוכלו לרכוש את כל המוצרים החדשים ולהתחיל חיים חדשים בביתם", אומר ליבמן.

היום המיזם עומד על 4020 חברים והיעד הקרוב הוא 5,000 חברים. כל חבר חדש מביא את הקהילה צעד קרוב יותר ליכולת לתת סיוע מלא של 100,000 ₪ לכל משפחה מנייה שתזדקק. עד כה המיזם עזר כבר ל-4 משפחות ששולם להן סכום יחסי למספר החברים.

מאחורי המיזם עומדת תמיכה רחבה של רבני הציונות הדתית, והוא מבוסס על המודל המוכח של קרן יחד שעוזרת למשפחות באירועי אבל. הטעות הגדולה שרוב האנשים עושים היא לומר "לי זה לא יקרה".

המקומות במיזם מתמלאים מהר, כי אנשים

שלוש בלילה, כשמשפחת גבריאלי מיישוב במרכז הארץ ישבה על מזרנים על הרצפה בדירה הריקה, לאט לאט זה חילחל להם, הם איבדו את הכל בשריפה.

כל הרהיטים, הבגדים, המחשבים, האלבומים - פשוט נעלמו תוך שעות. מה שלא ידעו אז הוא שבועות 24 שעות הם יקבלו מענק כספי שיאפשר להם לקנות הכל מחדש, בלי מגביות ובלי בושה.

איך זה אפשרי? מה שקרה למשפחת גבריאלי זה בזכות שהיתה מנייה בלהבת מנחם, קהילה שמנויים בה כבר 4020 אנשים שמשלמים רק 20 ₪ כשנשרף בית לאחד מהחברים באופן חד פעמי. את המיזם הקים ישראל ליבמן מנכ"ל ומייסד עמותת מקימי להתנהלות כלכלית.

"הקמנו את המיזם הזה מתוך הקושי שראינו כאשר משפחות שנשרף ביתם הגיעו אלינו לפתוח מגבית חירום"

"אתם התקווה שלנו, כדי שלא נעשה מחר מגבית ונחשוף את פנינו ונתבייש", אמרה ג' שביתה נשרף לישראל ליבמן, מייסד המיזם. "מיד יצאנו לדרך לאמוד את נוקי השריפה מקרוב ולאחר מכן העברנו להם את מלוא הסכום והמשפחה היתה מאושרת ויכלה לרכוש את כל מה שהם צריכים ולהתחיל מחדש", מספר ליבמן.

הרעיון פשוט אבל גאוני: במקום שמשפחה תעמוד חסרת כל אחרי שריפה ותצטרך להתחנן לתרומות, 5,000 חברים שמנויים במיזם, יתרמו באופן חד פעמי 20 ₪ כל אחד באופן אוטומטי ותוך יום אחד המשפחה מקבלת 100,000 ₪ לתכולת

פואו נדבר על זה

חדש ממאחדת! טיפול נפשי מקצועי ע"י מיטב המטפלים המוסמכים

אנו מבינים שכל אחד זקוק לשיח
ולכן המומחים המקצועיים במאחדת זמינים עבורכם
כדי להקשיב, לתמוך ולהעניק כוח ועזרה בכל קושי ומשבר

שירות
טלפוני ייחודי

30 מפגשים
ללא עלות

דיסקרטיות
מובטחת

זמינות
אונליין

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

השופר

אל תמחאו כפיים לנתניהו. תאתגרו אותו

צילום: חיים טוויטו

כשאני שומע פוליטיקאי חילוני שם כיפה על הראש ומדבר על ירושלים מאוחדת לנצח נצחים, זה בשבילי טריגר. נתניהו ב'מרכז הרב'.

שמחובר - הו הו מחובר! - אל הקודש. חרדים, דתיים לאומיים, מסורתיים. כל מי שיתרגש ביום ראשון בלילה מזה שאנחנו זוכים שוב לקבל את התורה. התפקיד של הגוש המאמין, כלומר של נציגיו בכנסת ובממשלה, הוא לקחת את נתניהו, על כל היכולות הפנומנליות שלו, אל המקום הנכון. בינתיים, בגדול, זה קורה. זה עובד. מי מבין את זה הכי טוב בלי להתבלבל? השמאל. כלומר, מה שנשאר ממנו. לכן הוא הולך בכל הכוח והטירוף על הראש של נתניהו. כי הוא מבין שנתניהו הוא האדם היחיד, כרגע, שמאחד את כל המחנה האמון.

4 אבל זה יותר מזה: אני חושב שבשנים האחרונות משהו עבר על נתניהו. בפרפרזה על הקמפיין ההוא של לפיד: זה לא הנתניהו שהכרנו. כן, האסון הנורא של השבעה באוקטובר, והשנה המטורפת שקדמה לו, שנת הכאוס והמרי האזרחי והסרבנות (בגלל שינויים מינוריים בעילת הסבירות!), שנה שגרמה לסינוואר לחשוב שזה הזמן לנצח אותנו - כל אלו, וכמובן הרדיפה המשפטית, הביאו את נתניהו להתפכח. להבין שהוא לא יכול להסתפק בלשמר את המצב הקיים, אלא שהוא צריך לקום ולהילחם בדיפ־סטטייט שבמערכת המשפט ובמערכת הביטחון. כי אחרת, שוב לא יעירו אותו בבוקר. אתה הראש - אתה ישן.

וכן, אני חושב גם, אני מקווה, שכמו כל יהודי בעולם, גם אצל נתניהו התעוררה הנקודה היהודית מאז שבעה באוקטובר. לא רק אצל כל הישראלים היורדים שפגשתי השבת בניו־יורק. והוא הרי יודע יותר מכל יהודי אחר בעולם, כמה ניסים והשגחה פרטית וסייעתא דשמיא יש כאן, מאחורי הקלעים, לא רק במבצע הביפרים אלא בכל רגע ורגע. מה שמביא אותנו למשפט הבא בנאום: "אני לפעמים חושב שאולי באמת צריך שכל לוחם בצה"ל יכיר את פירוש רש"י הראשון לתורה. איננו ליסטים בארצנו! איננו זרים בארצנו! זוהי ארץ ההבטחה! זוהי ארץ ישראל!".

ושימו לב לדברים הבאים, שלא נאמרו מהכתב: "אני אגיד לכם משהו: אני מתרשם, כי אני הולך הרבה לשטח, אני פוגש את החיילים. אגב, חובשי כיפות וחילונים.

בעצם זה היה סוג של דואט של נתניהו עם תלמידי הישיבה. הוא דיבר, והם השלימו את הרעיונות עם השירים שלהם. כל כמה משפטים הם פתחו בשיר שהתכתב עם הדברים של ראש הממשלה, ואולי אפילו לקח אותם צעד אחד קדימה. למעשה, זה התחיל עוד לפני תחילת הנאום, כשאברהם פריד שר את ההמנון שלו במלחמה "קה, זכות אבות יגן עלינו, נצח ישראל מצרותינו גאלנו, ומבור גלות דלינו והעלינו, לנצח על מלאכת בית ה'". שנייה לפני שנתניהו התחיל לדבר, כשהוא כבר על הפודיום, פריד שר בהתלהבות "לנצח, לנצח, לנצח... ניצחון מוחלט!" (אל תנסו בבית להלביש את זה על המגנינה. זה לא ילך. אתם לא אברהם פריד).

הייתי חלק מהקהל המשולהב שהריע לכל מיני הצהרות על "בירת ישראל הנצחית לנצח נצחים שלעולם לא תחולק עוד". והסוף ידוע. אולמרט הסכים לחלק את ירושלים לחתיכות. אפילו לא על מפה, אלא על מפת. הוא הציע אותה לאבו מאזן שמשום מה, בחסדי שמיים, סירב להצעה המופקרת. ומאז אולמרט יורד משפל אל שפל. השיא (נכון לזמן כתיבת השורות, יום רביעי בצהריים) היה באמירה שלו לתקשורת העולמית שמה שישראל עושה בעזה "מתקרב לפשעי מלחמה". אז מי אמר שעם נתניהו זה לא יקרה חלילה? אולמרט היה יותר ימני ממנו. ושרון בכלל. שלא לדבר על נפתלי בנט.

אז קודם כול: אני באמת לא יכול להגיד לכם באופן נחרץ שלנתניהו זה לא יקרה. אני כן יכול להגיד שלנתניהו היו אין־ספור הזדמנויות, ועדיין יש לו, להיכנע לשמאל, ולזכות לאהדה ולביטול חקירות ומשפטים. אפילו להפוך לנשיא המדינה. וכל הכבוד לו על העמידה האיתנה בגבורה. על המחיר האישי והמשפחתי שהוא משלם. מי עוד היה מסוגל לעמוד ככה מול כל חזיתות הדיפ־סטטייט? שלא לדבר על ההפגנות האלימות מול ביתו.

ושוב, גם כשמדובר בנתניהו אני סבור שאי אפשר לסמוך על ימניות שלא מחוברת אל הקודש. אבל, וכאן אנחנו מגיעים לנקודה: יש לי אמון גדול בקואליציה של נתניהו. בגוש המאמין

1 השנה לא הנחיתי את עצרת יום ירושלים במרכז הרב. שברתי מסורת של כמה שנים, אבל יש לי תירוץ טוב. שעות ספורות לפני האירוע נחתתי מניו־יורק, בדרך חזרה מאירוע לא פחות חשוב: שבת מיוחדת של ארגון 'חב"ד לישראלים', עם מאות ישראלים שגרים ברחבי ארצות הברית שמבקשים להתחבר יותר אל הזהות היהודית שלהם מאז השבעה באוקטובר.

למחרת העצרת, בשש בבוקר, הקשבתי להקלטה של נאום נתניהו שם, כדי לחתוך מתוכה לתוכנית הרדיו שלי, בנוהל השנתי הרגיל, את הקטע שבו הוא מזכיר פסוק או מדרש על ירושלים. אבל אז התחלתי להסתבך. הנאום נמשך 27 דקות והיה קשה מאוד להחליט מה לא לשדר. כמעט כל הנאום, מתחילה ועד סוף, היה מחובר לפסוקים, אל הנצח, אל הקודש. נאום אמוני. אפילו משיחי. משיחי בקטע טוב (ברור). אצלנו משיחי זה תמיד בקטע טוב).

2 בעצם זה לא היה נאום, אלא סוג של דואט של נתניהו עם תלמידי הישיבה. הוא דיבר, והם השלימו את הרעיונות עם השירים שלהם. כל כמה משפטים הם פתחו בשיר שהתכתב עם הדברים של ראש הממשלה, ואולי אפילו לקח אותם צעד אחד קדימה. למעשה, זה התחיל עוד לפני תחילת הנאום, כשאברהם פריד שר את ההמנון שלו במלחמה "קה, זכות אבות יגן עלינו, נצח ישראל מצרותינו גאלנו, ומבור גלות דלינו והעלינו, לנצח על מלאכת בית ה'". שנייה לפני שנתניהו התחיל לדבר, כשהוא כבר על הפודיום, פריד שר בהתלהבות "לנצח, לנצח, לנצח... ניצחון מוחלט!" (אל תנסו בבית להלביש את זה על המגנינה. זה לא ילך. אתם לא אברהם פריד).

ואז התחיל הנאום: "נשאלה פה השאלה, מאין בא הכוח? קודם כול משרה. כל אשר תאמר לך שרה..." אמר נתניהו בחיוך והסתכל אל עזרת הנשים. "מאין בא הכוח? הכוח בא מכאן! אתם מחזקים אותי! ואת ישראל! ואת חיילי צה"ל! אנחנו באים הנה כל שנה. אני כבר לא יכול לספור את השנים, כי אני ראש ממשלה הרבה זמן. וגם באופוזיציה עשיתי את זה. אבל מאז הפעם האחרונה שבה נפגשנו פנים אל פנים, קיבלה ההיסטוריה של מדינת ישראל תפנית חדשה. אנו בעיצומה של מלחמת התקומה בשבע חזיתות. מלחמה הכרחית, מוסרית, מלחמה צודקת מאין כמוה. זוהי מלחמת הטוב ברע. ראשית, מלחמה נחושה שמתנהלת בשדה הקרב. היא מתנהלת מול חיות אדם. מול מפלצות שתקפו אותנו באכזריות מחרידה לפני 20 חודשים. ואנחנו ננצח אותם ונכריז אותם והם לא יישארו. כשאני שומע ספקות: אי אפשר לנצח... אפשר לנצח! בזכותם! בזכות הלוחמים שלנו! בזכות הנחישות שלנו! חובה לנצח, ואנחנו בדרך לנצח.

"שנית, מדובר פה במלחמה על רוח, על ערכים, על צדקת הדרך. מלחמה על ירושלים. כך הם קוראים לזה, וכך גם אנחנו קוראים לזה. מבקשי נפשנו יודעים שירושלים היא לב האומה. ירושלים היא השורש, היא המורשת, היא מצפן הדרך. ואתם יודעים מה? באופן הפוך ובזוי ונורא ואכזרי, זה נכון גם לגביהם. כי בכל בית בעזה, לוחמינו ראו תמונות של ירושלים. רק מה? זה ירושלים בלי יהודים. ירושלים של חורבן, של מוות, של קנאות. והם הבינו, הלוחמים שלנו, ביתר שאת, שהמטרה של מבקשי נפשנו היא לנשל אותנו מנחלת אבותינו ומביתנו. זה לא יקרה".

3 אני קוטע פה את הנאום המרגש של נתניהו בשביל הערת אזהרה חשובה לקוראים ובעיקר לכותב: כשאני שומע פוליטיקאי חילוני שם כיפה על הראש ומדבר בליל יום ירושלים בלהט על ירושלים מאוחדת לנצח נצחים, זה בשבילי טריגר. זה זורק אותי מיד לנאומים ההם, של אהוד אולמרט, באותו תאריך ובאותו בית מדרש. אז לא הייתי המנחה.

עמותה למניעת
התבוללות
בקרב יהודים

יד לאחים מטה הסברה

כשהחופש גדול אפשר ללכת לאיבוד!

דו"ח

אלפי נערות ומאות נשות
חינוך וטיפול כבר השתתפו
ומודות בחום!

▶ חופשת הקיץ הארוכה יוצרת
סכנות רבות למתבגרות,
ואנו חייבים להעניק להן
את הכלים להתמודד אתן.

**אגף ההסברה מבית
יד לאחים מגיש את
מוצאת את עצמי**

הרצאה חדשנית ומרתקת שתאפשר
לכל נערה להיות מודעת לאתגרים בחופש,
ולנצל את ההזדמנות לבניית חוסן אישי
וזהות חזקה!

“המרצה הייתה מדהימה
ודיברה מעניין מאוד!
ידע שחייב לעבור לכולן.
(תיכון סמט)

“שיחה מצוינת וחשובה מאוד,
שהועברה בצורה מרתקת,
עניינית ומרגשת.
(“צביה” חפץ חיים)

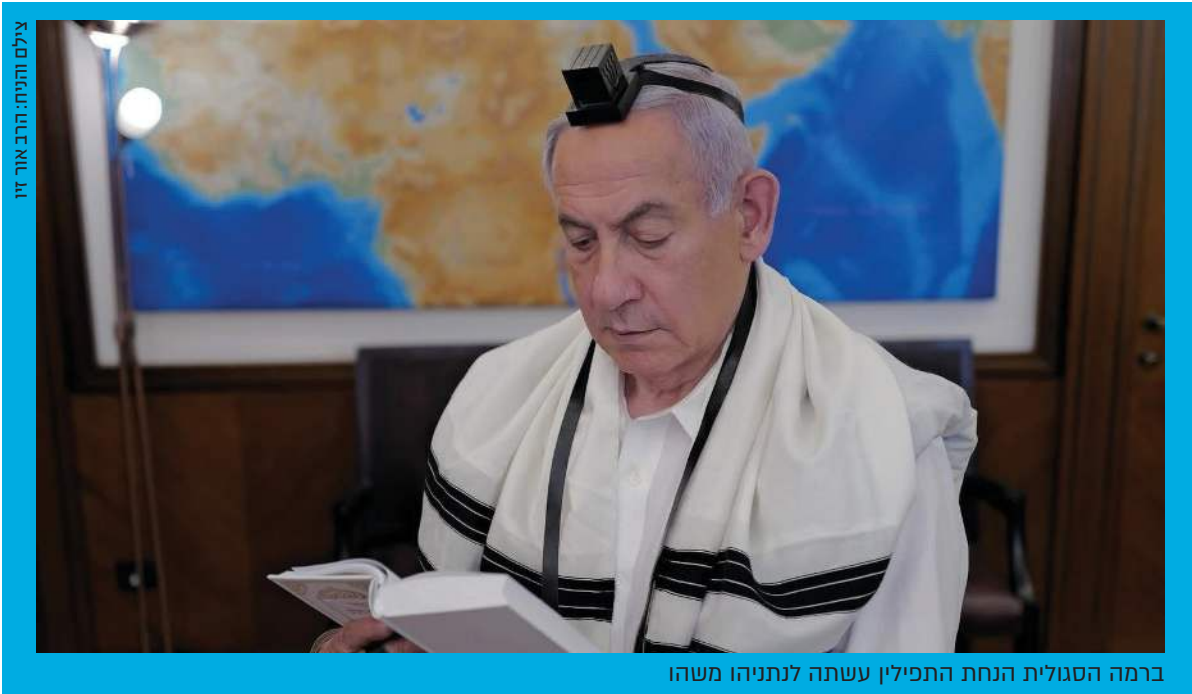
“הצלחתן לגעת בלב התלמידות,
לרתק, לעורר שאלות
ולפתח שיח ערכי עמוק.
(אולפנת כפר פינס)

להזמנת הרצאה: צוכיה 053-3479274
העניקו עכשיו לכל תלמידה עצמאות בריאה וקיץ בטוח.

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

ברמה הסגולית הנחת התפילין עשתה לנתינו משהו

חילונים גמורים. ואני אומר לכם: הרוב המכריע מבין את זה מצוין. הם לא למדו רש"י - אבל הרש"י הזה נמצא אצלם בתוך הלב! הם מבינים על מה אנחנו נלחמים ומול מי אנחנו נלחמים. ולכן, אם אפשר לתת להם כמה שיעורים זה טוב, אבל תאמינו לי, תאמינו לי, בסוף הם מבינים את זה!". הופה. ככה אולמרט לא דיבר.

5 "אני רוצה לומר לכם עוד משהו חשוב בנוגע למלחמה", המשיך נתינו, "והוא מודגש בכתבי הרב קוק וזכר צדיק לברכה. הוא אומר כך: 'כל נפילה היא מכשרת עלייה כפולה'. כל נפילה מכשירה דרך לתקון, להתחזקות, לצמיחה. ככה היה במלחמת העולם הראשונה שאילצה את הרב קוק לשהות מחוץ לארץ ישראל, ומבין תמורת האש והעשן יצאה הצהרת בלפור להקמת הבית הלאומי בציון. ככה היה לאחר מלחמת העולם השנייה עם החלטת כ"ט בנובמבר של האו"ם על הקמת המדינה. ככה היה במלחמת השחרור עם הכרזת העצמאות. חוט חיינו כמעט נותק שם. אבל אנשים לא ויתרו, על אף הדברים שקרו לנו. והיינו בפער עצום, מעטים מול רבים. מכבים של ממש, וניצחנו. כך היה במלחמת ששת הימים שהחזירה אותנו לחבלי מולדתנו בירושלים, ביהודה ושומרון, בגוש עציון, בבקעת הירדן, ברמת הגולן, בכל חלקי ארץ ישראל. כך היה לאחר מלחמת יום הכיפורים עם הקמת עוד יישובים, עוד ישיבות.

"ולמרות שבמלחמה ההיא הפכנו את הקערה על פיה וזכינו בניצחון מזהיר, אחרי שתקפו אותנו בהפתעה ביום כיפור, היו כאלה שלמרות הניצחון נתקפו דכדוך עמוק, אפילו ייאוש, לנוכח אתגרי המפעל הציוני. אבל צו הדורות שניסח הרב קוק - כל נפילה היא מכשרת עלייה כפולה - הצו הזה עומד גם לעיניי... אנחנו נמצאים כאן בזכות שאין גדולה ממנה! איננו לסטים בארצנו! אנחנו נמצאים כאן בבית, בארץ ישראל, היא ארצו של עם ישראל! אנחנו לא שוכחים לרגע את זה. אני לא שוכח לרגע. אפילו לשנייה.

"אני חייב לומר לכם שהסתכלות מלאת אמונה כזאת על המציאות דורשת רוחב דעת, ראייה למרחקים ויכולת הבחנה חדה בין אורות לבין צללים". נתינו המשיך לדברי הרב קוק בטקס חנוכת האוניברסיטה העברית בהר הצופים ואמר בחיוך מריר: "הלוואי שהרגש הלאומי הזה יאפיין היום את האקדמיה שלנו. עבריות גאה באוניברסיטה העברית. כי בסוף אנחנו לא בדנמרק, אנחנו לא בנפאל. אנחנו לא באיטליה. אנחנו פה בארץ ישראל. בירושלים. זוהי משמעות ההיסטוריה היהודית: לחזור לארצנו, לבנות את עמנו, לבנות את אמונתנו ולממש את עתידנו פה. זה לא מנותק מעברנו, לא מנותק מתפילותינו".

6 איזה נאום. נראה לי שככה לא שמעתי את נתינו עד היום. וכן, אני זוכר שמדובר בפוליטיקאי. בגדול הפוליטיקאים בכל הזמנים. אני יודע שהדיבור האמוני הזה הוא גם כדי לגעת בעולמם של בוחרים פוטנציאליים או בשותפים בקואליציה. אבל אם כך זה אפילו יותר מרגש: ראש ממשלת ישראל מבין איך צריך לדבר כאן אל הרוב. הוא מבין, לראשונה בחייו, שהוא צריך להצטלם עם תפילין. אני בטוח שברמה הסגולית הנחת התפילין עשתה לו משהו. לראש, ללב. אבל גם אם המניע היה פוליטי, ומשפיע מצוות תפילין יתמשך עליי שפע קולות, זה מוכיח את מה שאני אומר כל הזמן לינון מגל ולעוד ביביסטים חשובים: אתם לא השופר של נתינו, נתינו הוא השופר שלכם! אתם משפיעים עליו. אתם כותבים לו את דף המסרים. לבנימין אמר. לכן כל כך חשוב לדבר יהדות, לדבר תורה, לדבר גבורה, לדבר על חזרה לגוש קטיף, לדבר על הניצחון המוחלט. אל תמחאו לו כפיים, תאתגרו אותו. שלא נחמיץ את גודל השעה מרוב התלהבות מגודל המנהיג.

7 "היום קיימנו את ישיבת הממשלה בעיר דוד", סיפר נתינו. "איך אפשר לבוא לעיר דוד ולא להתרגש? שם, אתם רואים, תחילת הדרך. היא התחילה באברהם אבינו, אבל קוממיות מלכות ישראל הייתה בממלכת דוד, במקום

8 "הסתכלתי על האבנים", שיחזר נתינו, "זה אבני ריצוף ענקיות, כמו בית שני. ריצוף על הכביש. ואני רואה חורים. מהם החורים הללו? החורים הללו הם המקומות שהרומאים, בזמן המרד הגדול, אחרי שנלחמו, הם באו לעשות טבח ביהודים, והיו יהודים שהסתתרו בציון מתחת לדרך. ובאו אליהם ועשו מה שעשו. מצאנו חרב רומית שם, שלמה. אז לכאורה נוצחנו. באופן גשמי נוצחנו. אבל לא הובסנו. כי אנחנו שמרנו את זכר ירושלים. אנחנו נלחמו עוד פעם אחרי 60 שנה במרד בר כוכבא. ואחר כך היו עוד מרידות שבדרך כלל לא יודעים עליהן, אבל בסוף איבדנו את ארצנו. ולחזור לארץ ישראל, לחזור לארצך אחרי שהוגלית ממנה, נפוצת לכל חלקי תבל - זה לא קורה, אבל לנו זה קרה. כי לא ויתרנו על ירושלים. לשנה הבאה בירושלים. לשנה הבאה בירושלים הבנויה. דור אחר דור אחר דור. ומימשנו את זה בדור הקודם, זה דור האבות שלנו. עליהם הוטלה המשימה להחזיר את ריבונות ישראל, את מלכות ישראל. ועל הדור שלנו הוטלה המשימה לשמר את מה שאבד. את מה שחזר. להבטיח את עתיד ישראל בארצו. להדוף את האויבים, להבטיח את נצח ישראל".

מכל הקטעים בנאום הנדיר הזה של ראש הממשלה, זה היה הכי מרגש בעיניי. בתקופה כל כך דרמטית בהיסטוריה של מדינת ישראל, בשיא מלחמה מול שבע חזיתות של אויב שמבקש להשמיד את מדינת ישראל, ומול החזית של הדיפ-סטייט, שנלחמת את מלחמתה האחרונה, עומד ראש ממשלת ישראל בעיר דוד, ומקבל כוחות מהאבנים העתיקות, מדרך עולי הרגל, מנקבת השילוח. כנראה שמי שחי ככה את הקריאה היהודית ההיסטורית של "לשנה הבאה בירושלים" יכול לעמוד ככה בגבורה מול "למחר בבוקר בבית המשפט בתל אביב".

9 עוד רגע אברהם פריד יקפיץ כאן את בית המדרש עם "הושיעה את עמך, וברך את נחלתך, ורעם ונשאם עד העולם", אבל לפני זה, נתינו פונה לסיום לבחורי הישיבה: "אני רוצה להגיד לכם: אתם נותנים הרבה רוח לכל חלקי העם. ישיבת מרכז הרב שמפיצה אור עצום כבר חצתה את גיל המאה, ושנה אחר שנה, מחזור אחר מחזור, קול לימוד התורה מהדהד בין כותלי הישיבה, והשפעתו מורגשת במעגלים רחבים. לפני שלושה שבועות, ביום העצמאות ה-77, הדגשתי ש-77 זה עץ. והיום במלאת 58 שנים לאיחוד ירושלים אני מדגיש ש-58 זה חן. בספר קהלת נאמר: 'דברי פי חכם חן'. ולכן המשיכו להוסיף חוכמה. המשיכו להוסיף חן ויופי לירושלים. המשיכו להפיץ תורה בכל מקום".

זה מוכיח את מה שאני אומר כל הזמן לינון מגל ולעוד ביביסטים חשובים: אתם לא השופר של נתינו, נתינו הוא השופר שלכם! אתם משפיעים עליו. לכן כל כך חשוב לדבר יהדות, לדבר תורה, לדבר גבורה, לדבר על חזרה לגוש קטיף, לדבר על הניצחון המוחלט. שלא נחמיץ את גודל השעה מרוב התלהבות מגודל המנהיג

הקדוש הזה. ואני בא לשם, ובכל פעם נפעם מחדש. אני רוצה לצאת החוצה אל נקבת השילוח, והמאבטחים רבים איתי. בסוף יצאתי... כל שרי הממשלה התאחדו שם לבנות את ירושלים, להזניק את ירושלים עוד קדימה ועוד קדימה. אבל אנחנו נטועים בשורשים. והלכתי לראות את בריכת השילוח. ומשם עלינו בדרך עולי הרגל. הייתם שם? מי לא היה שם? כולכם תהיו שם. אתם תעלו, תעלו משם...".

רגע, האם ראש ממשלת ישראל מדבר כאן מול כל המצלמות על בית המקדש השלישי, או שמא הוא רק נותן פה המלצה לטיול שנתי לעיר דוד? הניסוח לא היה ברור עד הסוף. משיחי-מעורפל. טוב, בשביל זה יש לנו כאן את התלמידים, שיעשו סדר: "יבנה המקדש, יבנה המקדש, עיר ציון תמלא!", הם שרים בהתלהבות.

נתינו מחייך וממשיך. "זה פשוט מקום מריבה. אתם רואים את הדרך שעשו הולכי הרגל מבריכת השילוח. בבית המקדש היו טובלים בבריכת השילוח ואז צועדים למעלה. שאלתי: אבל הרי זה תלול מאוד. תלול מאוד. היו מזיעים. אז בשביל מה התרחצתם? לטבול את הנפש! ולעלות מעלה מעלה". וואו. איזה תיאור חי ומרגש, ערב חג השבועות, של העלייה לבית המקדש. שנוכה לטבול את הנפש ולעלות מעלה. שנוכה לגאולה. הגאולה המוחלטת. אנחנו לא מסתפקים בטיול שנתי.

זה לא טרנד. זה טורנדו!

פרסומי ישראל

הישראלים כבר בחרו.

טורנדו אינוורטר המזגן הטוב והמוביל בישראל!

פיקוד שבת
מובנה

שירות
תוך יום

רק 0.67 אג'
ללילה שלם של מיזוג
(לילה שלם = 7 שעות)

עד 7 שנות
אחריות מלאה

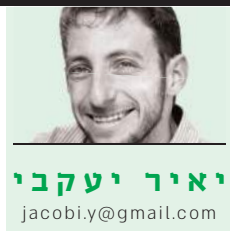

מנגנון שקט
במיוחד

 TORNADO
יש מזגן ויש טורנדו אינוורטר

על פי סקר גיאוקרטוגרפיה מאי 2025
לייעוץ והזמנות התקשרו: *2095
להשיג אצל המתקנים המורשים, ברשתות החשמל ובחנויות החשמל המובחרות

 מספר 1
יש רק אחד
הצרכנים קבעו טורנדו אינוורטר
המזגן הטוב והמוביל בישראל

יאיר יעקבי
jacobi.y@gmail.com

הספר הטוב ביותר

מעמד מתן התורה היה מפעים ומרומם וכל עם ישראל התרגש לקבל לידי את ספר התורה. כל עם ישראל מלבד חוגלה למשפחת גוני בן נפתלי, שתמיד קפצה על ההזדמנות להיות קשה. היא וחברותיה ממועדון הקריאה 'קול קורא במדבר' בדיוק סיימו את הספר האחרון שלהן והתלבטו על איזה ספר ללכת הפעם. והן לא התכוונו לעשות את תהליך הבחירה פשוט.

אז כששר העשרות ניגש אליהן כמה שבועות אחר כך כדי לוודא שהן קיבלו את ספר התורה, הוא נתקל בקשיים לא צפויים.

"קודם כול אני רוצה להגיד שהיינו באירוע ההשקה והיה מקסים", חוגלה פתחה בשבח.

"מתן תורה", חידד שר העשרות, "זה היה מעמד מתן תורה". "לא יודעת, לדעתי מבחינה שיווקית לקרוא לזה אירוע השקה זה יותר מושך את הציבור, אבל מה אני מבינה". חוגלה הייתה פולנייה עוד לפני שהייתה פולין.

שר העשרות נשם עמוק. "עכשיו בבקשה, הנה ספר התורה". הוא כבר פנה ללכת, אבל חוגלה רק התחילה. "רגע אחד, מה זה הנה ספר התורה?" היא שאלה.

"מה הבעיה?"

"ספר לנו עליו קצת, תדליק אותנו על הספר", הסבירה חוגלה, "ככה אתה מושוק? זה ספר חדש, אם אתה לא תדחוף אותו כמו שצריך עכשיו אז יהיה לך מאוד קשה אחר כך. עכשיו זה המאני טיים".

"לא הבנתי", נבון שר העשרות, "אתן רוצות קודם לשמוע על הספר ואז להחליט אם לקרוא אותו?"

"כן".

"מה קרה לנעשה ונשמע?"

"לא יודעת מי אמר לך את זה", התגוננה חוגלה, "אנחנו נשמע ואז נקרא. לגבי נעשה הדרך עוד רחוקה חביבי".

"אנחנו בדיוק בוחרות את הספר הבא שלנו", הצטרפה רעואלה לדיון, "בשבוע שעבר סיימנו את 'חלף עם הרוח', ספר מרגש על סיומה של מכת ארבה מנקודת המבט של הארבה. העלילה קצת דלה, אבל זה כתוב מעולה. הרגשנו כאילו ממש היינו שם".

"כי הייתן שם", התערב שר העשרות.

"בדיוק ככה אנחנו מרגישות!" שמחה רעואלה שהשיחה עולה על המסלול הנכון. "עכשיו אנחנו מחפשות את הספר הבא וחשוב לנו לשמוע על כל הספרים האפשריים לפני שאנחנו מחליטות הלאה".

"אבל אילו אופציות כבר יש לכן???" שר העשרות התחיל להתעצבן.

"חוגלה הביאה איתה ממצרים פפירוס שאמור להיות מצוין, נכון מאמץ?"

"כן, קוראים לזה 'הזקן והדם'. זה על מכת דם מנקודת המבט של אדם זקן וצמא. מאוד מומלץ, הרגשנו ממש כאילו היינו שם".

"טוב, תשמעו", נכנע שר העשרות, "הספר שאני נותן לכם זה ספר התורה, זה הספר הכי חשוב שהיה ושיהיה. יש בו את השורשים שלנו, המצוות שלנו, העקרונות הרוחניים שינחו אותנו כעם".

"מקסים".

"תודה רבה".

"עכשיו ספר לנו קצת על המחבר", חוגלה לא מיהרה

להתחייב.

"סליחה?"

"ספר לנו קצת על המחבר", היא אמרה שוב.

"המחבר הוא ריבנו של עולם".

"אני חושבת ששמעתי עליו", אישרה חוגלה, "אילו עוד יצירות שלו אנחנו מכירות?"

"העולם", התעצבן שר העשרות, "את העולם את מכירה???"

"יצא לי, כן. ממש מוצלח. קולח".

"תודה באמת".

"במיוחד אהבתי את ההרים".

"לנהרות אני אישית פחות התחברתי", הצטרפה רעואלה,

"כאילו הם נמשכים ונמשכים ואת אומרת יאללה הבנו את הקטע, איפה הטויסט? אבל אולי צריך לחכות לסוף כדי להבין".

"הסוף?" ניסה שר העשרות להבין.

"סוף העולם, כן. אבל אל תגלה לנו את הסוף, הא? בלי ספוילרים".

"לא, בטח, בלי ספוילרים", אישר שר העשרות, "אז אם הכול בסדר, הנה ספר התורה".

"זה ספר שמיועד גם לנשים?" שאלה חוגלה.

כאן שר העשרות הבין שהוא בבעיה. "תראי, זה ספר לכל עם ישראל", הוא הסביר, "חלק מהמצוות פחות ידברו אליכן".

"למה?"

"כי אתן לא מחויבות במצוות עשה שהזמן גרמן".

"ספוילרים!" צעקה רעואלה וסתמה את האוזניים.

"טוב, תשמעי", ניסה השר להרגיע, "אני לא אמור להגיד לך את זה, אבל יש דיבור על ספרי המשך, בהם משהו שנקרא תהילים, שזה ממש ישב עליכן בול".

"אז חבל שלא התחלתם עם תהילים", עקצה חוגלה, "טוב, תביא את הספר ונראה".

שר העשרות הגיש את הספר לקבוצת הנשים, למרות שבינו לבין עצמו התחיל להתחרט על כל העניין.

"אה, זה בכריכה קשה?" התבאסה רעואלה.

"זה חרות על אבן". שר העשרות נשם עמוק יותר משנשם אי פעם.

"אז קשה?"

"כן, קשה".

"קצת באסה להסתובב עם כריכה קשה, בטח בזמן המסעות", התלוננה רעואלה.

"מצד שני כריכה קשה זה טוב כספר מתנה!" אמרה חוגלה.

"זה לא טוב כמתנה - זו מתנה!" התרתח שר העשרות, "לכן קוראים לזה מתן תורה!"

"אני אישית עדיין מעדיפה אירוע השקה, אבל מה אני מבינה", מלמלה חוגלה ולקחה אליה את הספר.

מועדון הקריאה של חוגלה סיים את הספר בתוך שבועות בודדים לשביעות רצונם של כל הנוגעים בדבר. אבל חוגלה כמו חוגלה הייתה תמיד חייבת למצוא את עצמה באיזשהו קצה, ואחרי כמה חודשים היא הכריזה על הקמת מדרשת 'ציפור מדבר' שבה ילמדו נשים יחד את התורה בחברותות במקום לעשות שנת שירות כמקובל.

שר העשרות נזעק למקום כדי לחדול את האירוע, אבל זה כבר היה מאוחר מדי. אולי באמת היינו צריכים לפתוח עם תהילים, הוא חשב לעצמו.

ראיתי את הסרט אופנהיימר בשביל קצת אסקפיזם. מסתבר שזה סרט שלא נגמר על מדינה במרוץ לפצצת אטום ואפילו שיש יהודי מבריק שבמשך שנים נורא מתנגד לזה בסוף כן יש לה פצצת אטום. לא נרשם אסקפיזם

לא פרסמתי סטורז לטובת ההטבות למילואימניקים לא בגלל שאני אפוליטי, אלא בגלל שאני מתנגד להטבות למילואימניקים כי זה פוגע להם בשירות "לשמה" שלא על מנת לקבל פרס. על לא דבר חברה

כשהייתי בתיכון והרב שלי רצה לדבר איתנו על האנטי-איי בלי שנחשוש חלילה שיש לו תחומי עניין חוץ-אלוקיים אז הוא היה מזכיר את הכדורסלן הטוב של התקופה בשם מיכאל ירדן. שיהיה לו בהצלחה עם טיירים האליברטון

השבוע נפתחו מוקדי חלוקת סיוע הומניטרי ללא תיווך חמאס כי טוב הכי מאוחר-שאפשר מלעולם לא

"טוב, תשמעי", ניסה השר להרגיע, "אני לא אמור להגיד לך את זה, אבל יש דיבור על ספרי המשך, בהם משהו שנקרא תהילים, שזה ממש ישב עליכן בול". "אז חבל שלא התחלתם עם תהילים", עקצה חוגלה, "טוב, תביא את הספר ונראה"

לימודים
היברדיים,
משולבים
מהבית
ובקמפוס

תואר בשנה שני אחת!

מכללת תלפיות מאחלת חג שבועות שמח!

המכללה האקדמית לחינוך בחולון מציגה:

תואר שני בתלפיות - ההצלחה הבאה בקריירה המקצועית שלך.
ללמוד עם סטודנטיות כמוך, בתוכנית איכותית עם מרצים מעולים.

תוכניות תואר שני (M.Ed.)

לקויות למידה תואר שני בלקויות למידה עם אפשרות לשילוב תעודת מאבחן דיכטי	חינוך לגיל הרך
הוראה הטרוגנית - חינוך בחברה משתנה	אנגלית כשפה בינלאומית

✓ אפשרות לקבלת החזר שכ"ל ממשרד החינוך לזכאים

✓ מוכר ללימודים על ידי קרן שבתון

✓ מוכר לגמול השתלמות

תלפיות
המכללה האקדמית לחינוך בחולון

סרקו
ליעוץ לימודים
ללא עלות

מרכז ייעוץ והרשמה:
1-800-071-500
054-9656631

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

אם הבנים מאושרת

לקראת מתן תורה קיבלתי מתנה. היא כל כך נדירה אצלנו במשפחה שאנחנו לא ממש יודעים איך לאכול אותה, למרות שהיא ממש מתוקה

ממוקדת מטרה והלכה לחפש בגדים ורודים. אצלנו הגברים, בגד הוא בסך הכול בגד. אצל הנשים, בגד הוא עולם ומלואו. הרי כל אישה רוצה בת כדי לקנות לה בובות, להלביש אותה בשמלות מלמלה מפונפנות, לקלוע לה צמות וכל הדברים האלה שאנחנו הגברים מכוונים אליהם כל בוקר בברכת ברוך שלא עשני אישה.

מאותו יום והלאה הסבתא הגאה הייתה נעצרת ליד כל חנות בגדים וממששת בערגה את השמלות הקטנטנות. זה לא שהיא מקפחת את הנכדים - גם להם היא קונה ביד רחבה חולצות ומכנסיים ואוברולים עם תיקתקים מעצבנים שעוד לא נולד הגבר שהצליח לסגור אותם - אבל נדמה לי שבגורת המלמלות נרשמה התרגשות שמעבר לסטטיסטיקה, בבחינת אם הבנים שמחה, סבתת הנכדים מאושרת.

לא נהוג אצל אשכנזים

בוקר אחד התקשרה הבת שלי מותשת במקצת, והודיעה שאכן, הלילה נולדה להם בת. מיד ארזתי את עצמי ונסעתי לבית החולים, כדי לבדוק באופן אישי מול הצוות הרפואי שלא עבדו עלינו ושבאמת נולדה לנו סטטיסטיקה. זאת אומרת נכדה. אשתי והבת שלי ביקשו בכל לשון של בקשה שלא אפריע לעבודת האחות, אבל אני התעלמתי כי אין להן מושג מה זה אחיות. הרי לשתיהן יש רק אחים.

האחות בתינוקיה לא ממש התלהבה מהחקירה שעשיתי לה, כי אבחנוה בין בנים לבנות זה כל כך המילניום הקודם. פעם, בעידן הפרימיטיבי שבו גדלתי, היו מצמידים דף כחול לעריסה של תינוק ודף ורוד לעריסה של תינוקת, עליו היו כותבים אם זה זכר או נקבה ואחר כך את כל שאר הפרטים. היום כבר לא מבדילים בין בן לבת, בין קודש לחול ובין אור לחושך. היום מעניקים לשני המינים דף בצבע אחיד, לא ממש ברור איזה, וכותבים בו את כל הפרטים האפשריים: שם האם, שם אבי האם (למה לא אם האם? מה זו האפליה הזאת?), תאריך הלידה, השעה, המשקל, שעת הנקה, שעת החתלה, שאט נפש של המיילדת שתקעו לה משמרת לילה ועוד כמה פרטים לא באמת חשובים. רק דבר אחד לא כתוב שם: האם מדובר בתינוקת או בתינוק, בקטנה או בקטן, במתנה או במתן.

אז איך יודעים? מנחשים לפי הסטטיסטיקה. אם כי ההורים הטריים נשבעו שהם ראו במו עיניהם שמדובר בתינוקת, ומכיוון שהם בדרך כלל לא משקרים החלטתי להיצמד לסטטיסטיקה ולקבל את טענתם בעירבון מוגבל עד שיוכח אחרת.

אלא שאז התעוררה שאלה חדשה: מה עושים עכשיו? בתור משפחה של בנים אנחנו רגילים שאחרי הלידה מתחילים לתכנן את הברית. אבל מה עושים עם בת? אומרים מזל טוב והולכים הביתה? בלי מוהל? בלי שולם זוכר? בלי ברית יצחק? בלי לריב מה תהיה המנה האחרונה בסעודת הברית, זו שניזכר להוציא אחרי שכל האורחים ילכו?

אפילו החברים שלנו התבלבלו, וחלקם עדיין שואלים אותי מתוך הרגל מתי הברית. אני, מתוך הרגל, עונה שאשכנזים לא נוהגים. זאת אומרת לעשות ברית לבנות. גם העדות האחרות לא נוהגות, וגם להן אין מושג מה כן עושים. אולי ככה נולדה האגדה שבנות לא נחשבות, למרות שהן בהחלט כן. במיוחד אם הן מגיעות אחרי חמישה נכדים רצופים.

בקיצור נולדה לי נכדה, מתנה לחג מתן תורה, ותאמינו לי שזה ממש לא מובן מאליו. היא יפה (לא דומה לי) וחכמה (כנ"ל), והיא קרויה על שם האמא של המחותן שלי, סבתא רבתא שלצערנו לא זכינו להכיר. אבל בה אנחנו בהחלט מכירים, למרות שהיא בת.

● טוב שבאת.

שברה את הסטטיסטיקה המשפחתית. הנכדה החדשה

**בתור משפחה של בנים
אנחנו רגילים שאחרי הלידה
מתחילים לתכנן את הברית.
אבל מה עושים עם בת?
אומרים מזל טוב והולכים
הביתה? בלי מוהל? בלי
שולם זוכר? בלי ברית יצחק?
בלי לריב מה תהיה המנה
האחרונה בסעודת הברית, זו
שניזכר להוציא אחרי שכל
האורחים ילכו?**

לא כולם יודו בזה, אבל שבועות הוא חג מאוד נשי. למה? קודם כול, כי גיבורות המגילה הן רות ונעמי, שלפי המסופר (ונראה לי שהסיפור די אמין) שתיהן היו נשים. ולא סתם נשים - הן יוזמות, מובילות ומתקתקות את העניינים, ממש כמו הנשים שמתקתקות רשימות קניות אימתניות שגורמות לגברים שלהן לעמוד באמצע הסופר בעיניים מזרות אימה, כי לך תבין איזו שמנת היא רוצה ולאילו גבינה היא התכוונה. זו כנראה הסיבה שבועז הציע לרות לטבול פיתה בחומץ, כי לך תדע איך זה היה נגמר אילו הוא היה מציע לה קוטג'. אין ספק, הגיבורות של שבועות הן נשים - בלי רות אין מגילה, אין באשר תלכי אלך, אין דוד המלך ואין רות עבור בקשר הצה"לי.

אגב שמנת, הסיבה שאוכלים מאכלי חלב בשבועות היא שהתורה נמשלה לחלב. ושאריך ישראל היא זבת חלב ודבש. ועוד מאתיים סיבות שלא ברור מה המקור שלהן אבל למה להפריע ליצרניות החלב להתעשר על חשבוננו. האמת היא ששבועות הוא כאמור חג נשי, ולפיכך חלבי לגמרי. עובדה שכשגברים נפגשים, הם עושים על האש. בערב נשים, לעומת זאת, תמיד יהיו פשטידות גבינה, קישים עם שמנת, סלטים עם בולגרית ומורק בצל (מוקרם עם גבינה צהובה), כי אצל נשים אין שמחה אלא בחלב ובבעל שנשאר עם הילדים בבית. אתם הרי לא חושבים שרק במקרה חלבית ובל"חית זה בדיוק אותן אותיות, נכון?

גם המנהג ללמוד כל הלילה הוא מנהג נשי, עובדה שיש שיעורים לנשים בלבד ואין שיעורים שרק גברים מורשים להשתתף בהם. מגבר מצפים להישאר ער כל הלילה, אישה יכולה לעשות מה שבא לה. אם היא נשארת ללמוד, אשרי יולדתה. אם לא, היא יכולה בכיף לישון באלכסון (אם היא אשת מילואימניק היא כבר רגילה לזה), ובבוקר להכין לעצמה קפה (עם חלב), לשבת בשלווה עם ספר ולהתעלם מהנחירות של הגברים, אחרי שהם נופלים שדודים מלילה מלא עוגות ופיצוחים.

הסטטיסטיקה לא תופסת

כמה שבועות לפני שבועות, כהכנה לחג הנשי הזה, קיבלתי מתנה נשית: נולדה לי נכדה. ולא מדובר במתנה של מה בכך - הן מפני שלא כל יום נולדת לי נכדה, והן מכיוון שאם כבר נולדת לי נכדה אז על פי רוב היא נכד. לפי הסטטיסטיקה, הסיכוי להולדת בת הוא 50 אחוזים, אבל במשפחה שלנו סטטיסטיקה היא המלצה בלבד. אומנם בזוגיות של אשתי ושלי זה באמת 50-50, כלומר היא אישה ואני גבר במובנים מסוימים. אבל היא עצמה בת יחידה בין בנים, ומאז שהיא עשתה את טעות חייה והתחתנה איתי גם לה יש בת אחת, כשושנה בין האחים. וזה לא נעצר שם - גם לבנים שלנו יש עד כה רק בנים, וגם לבת היחידה שלנו יש, ובכן, בן. אנחנו כל כך רגילים שהסטטיסטיקה לא תופסת אצלנו, עד כדי כך שכאשר לפני כמה חודשים הבת בישרה לנו שהיא בהיריון היה ברור לכולנו שעומד להיוולד לה בן שני. למה מה, יש אפשרות אחרת?

"כן", אמרה השושנה, "בסקירת המערכות הרופא ראה בת". הסתכלנו עליה כאילו היא בישרה לנו זה עתה שהיא בעצם לא בהיריון ומה שיש לה זה סתם כאבי בטן.

"מה ראיתם?" שאלתי.

"בת".

"בטוח?"

"זה מה שאמרו".

"נו בסדר, אומרים הרבה דברים".

אני כהרגלי הייתי סקפטי, אבל אשתי כהרגלה הייתה

שפיר מגורים מצדיעה לכם! הטבות בלעדיות לחברי מועדון "בהצדעה"

עד 250,000 ₪ הנחה!

על מגוון הפרויקטים של
"שפיר מגורים" ברחבי הארץ

ARAVIM.

הפרויקט עם הגינות התלויות
בשכונת נווה רבין, אור יהודה

O₂RION
— אור יהודה —

נכנסים יחד לשכונה חדשה
שכונת תלמים, באר יעקב

**BE
YA**
שפיר בתלמים
באר יעקב

פרויקט היוקרה של שפיר על הפארק
בשכונת גדות, יהוד מונסון

גדות סביון
פרויקט היוקרה של שפיר על הפארק

המגדל הכי יפה
בפארק הים, בת ים

**SUNSET
TOWER**
פארק הים בת ים

כפוף לתקנון. המבצע תקף עד 31.5.25. ההדמיה להמחשה בלבד.

***5866**

עומר שם טוב והדבר מלכות מהמנהרה

הדבר מלכות של יוסי הרשקוביץ הי"ד

הרבי עם דבר מלכות

כי הם חיינו

היוזמה הפרטית שהחלה בצילום פיראטי של שיחותיו השבועיות של הרבי מלובביץ' הפכה לחוברת פופולארית מהודקת בתפוצה עולמית. עשרות אלפי יהודים ברחבי הארץ והעולם לא מתחילים שבוע חדש בלי 'דבר מלכות', החל מבית המשפט העליון, דרך אולפן 'הפטריוטים' בערוץ 14 ועד למנהרות חמאס בעזה. יצאנו לגלות מה הסוד // **יוסי אשרי**

הצילומים המודפסים הופצו ברחבי הארץ, החל מהריכוזים החרדיים בבני ברק ובירושלים ועד לקיבוצים של תנועת השומר הצעיר. דברי הרבי המשיכו להיות רלוונטיים וממוקדים לציבור הישראלי גם בשבועות לאחר מכן, כאשר פרצה מלחמת המפרץ, והציבור הישראלי על גווניו חשש מאוד מפני הבאות. בימים ההם הרבי מלובביץ' הקדיש שיחות רבות על מעלתה של ארץ ישראל והדרים בה, והרבה לדבר על ביטחון בה, על ההגנה המיוחדת שהקדוש ברוך הוא מעניק לתושבי ארץ ישראל, ועל כך שאין לחשוש לסכסוך לישראל. כשראה זאת הרב פלס, המשיך להדפיס בכל שבוע עשרות אלפי עותקים של שיחות הרבי באותה המתכונת שבה הודפסו במדור 'דבר מלכות' של שבועון כפר חב"ד, והפיץ אותם ברחבי ארץ ישראל, בריכוזים דתיים ושאינם דתיים.

הגיע הזמן להתמסד

הרב פלס לא חשב לרגע שהדפסת השיחות בצורה זו תהפוך למשהו של קבע. פשוט נגע לליבו שדבריו של הרבי, שעסקו במיוחד בנושאים שנגעו ליושבי הארץ, יגיעו אל האנשים, ובהחלטה זריזה החליט לצלם את העמודים הרלוונטיים מתוך שבועון 'כפר חב"ד' ולהפיץ אותם. לאחר כמה שבועות שבהם הפיץ את מדור העיתון 'דבר מלכות' במאות אלפי עותקים, קיבל הרב פלס הוראה מהרבי לפנות להוצאה

החב"ד הייתה מוגבלת לחסידי חב"ד בלבד. ואולם, החסיד המסור הרב טוביה פלס החליט שחשוב להביא את דברי הרבי לכל הציבור הישראלי. הוא צילם את המדור מתוך שבועון 'כפר חב"ד' והחל להפיצו במאות אלפי עותקים, זאת כדי שדברי הרבי יגיעו לכל יהודי.

המעלה הגדולה בדיבור בשבוע עם ישראל. דברי הרבי פורסמו בעיקר לקהל חסידי חב"ד במסגרת שבועון 'כפר חב"ד', במדור הפותח של העיתון תחת הכותרת "דבר מלכות", שבו פורסמו מדי שבוע שיחותיו מהשבט האחרונה. מטבע הדברים, תפוצת השבועון

פני כשלושה חודשים שוחרר עומר שם טוב ממשבי חמאס, לאחר 505 ימים שבהם שהה בתנאים תת־אנושיים בקרב המרצחים. כמעט היה בלתי אפשרי לשרוד את התקופה הזאת, הן מבחינה פיזית והן מבחינה מנטלית. לאחר ששוחרר, שיתפו הוריו את העובדה המדהימה כי אחד מהדברים ששימשו אותו, חיזקו אותו וסייעו לו יותר מכול לצלוח את הימים הארוכים היה 'דבר מלכות' - חוברת הלימוד השבועית של חב"ד, אותה קיבל משבויו יחד עם כמה חוברות וספרים שהשאירו אחריהם חיילי צה"ל.

מהחוברת ההיא למד שם טוב פרשת השבוע ושיחות של הרבי מחב"ד. בהשגחה פרטית החוברת הייתה של שבוע פרשת וארא, שבה מופיע המאמר 'באתי לגני', כמו גם שיחה על פרשת השבוע - שניהם עסקו בסיפורו של יוסף הצדיק שעלה מהבור לגדולה, נושא שעודד וחיזק אותו במצבו הקשה.

חוברות 'דבר מלכות' יוצאות לאור כבר קרוב ל־35 שנה. בשלב הראשון כללה החוברת מאמרים, שיחות קודש ומכתבים של הרבי. הרקע להוצאת החוברת התחיל בחורף של שנת תשנ"א, 1991, ערב מלחמת המפרץ. בעקבות אירוע פומבי ומתקשר, שבו אחד מחשובי הרבנים החרדים השמיע דיבורים קשים בגנות עם ישראל, החל הרבי מלובביץ' לדבר במהלך כמה שבתות על מעלתו המיוחדת של עם ישראל, על האיסור לדבר בגנותם של יהודים ועל

שער הרשמי הראשון

הדבר מלכות הראשון, צילום מתוך השבועון

לאור הרשמית של חסידות חב"ד, הוצאת קה"ת, להסדיר את ההדפסה השבועית של ה'דבר מלכות'.

בחסידות חב"ד מקובל שאת החוברות והספרים הרשמיים של אדמו"רי חב"ד פותח עמוד שער עם מסגרת ייחודית השמורה לדברי התורה של האדמו"רים. כשפנה הרב פלס לממונים על כך, הוא קיבל מהם עמוד שער רשמי הנושא את הכותרת 'דבר מלכות', וכך הבין שהרבי רוצה להפוך את היוזמה הפרטית והפיראטית שלו לחוברת רשמית וממוסדת של חסידות חב"ד הנושאת את השם 'דבר מלכות'. מאז מלווה עמוד השער את חוברת ה'דבר מלכות' עד היום.

הרבי העניק יחס חשוב לחוברות 'דבר מלכות', ליווה אותן והתעניין בכל הקשור להדפסתן והפצתן, והרבה לברך את כל העוסקים בהוצאתן לאור. גם לאחר שהרבי הפסיק לומר דברי תורה ברבים, בעקבות אירוע רפואי שעבר, וגם לאחר הסתלקותו, נמשכה ההוצאה לאור של החוברת מתוך הבנה שדברי הרבי, שנאמרו לאורך 40 שנה, עדיין רלוונטיים כאילו נאמרו בימינו.

כך מדי שבוע מודפסים דברי תורתו של הרבי המתאמת לתקופה לפי קביעות השנה. למשל, בשנת זו, תשפ"ה, מודפסות שיחותיו של הרבי משנת תשל"ד, שבה כל החגים ופרשות השבוע חלים באותם ימים ותאריכים כמו השנה. באותה שנה, בעקבות מלחמת יום הכיפורים, הרבה הרבי לדבר על המורל והחוסן הרוחני שצריך לתת לחיילים, על כך שאסור להתכופף בפני הגויים ולא להיכנס ללחץ להפסקות אש, וגם על היחס עם המדינות המסייעות לישראל - נושאים שבאורח פלא רלוונטיים השנה יותר מתמיד, והרבי מדבר עליהם לאורך כל השנה. למרבה הצער, במקרים רבים הנהגת ישראל לא שעתה לאזהרותיו של הרבי, ותוצאות בחירות אלה מורגשות היטב גם כיום.

מתרחבים

כדי להמחיש עד כמה דברי הרבי רלוונטיים ואקטואליים גם כיום - ולא רק רעיונות שנאמרו לפני עשרות שנים - הוחלט לשלב בחוברת 'דבר מלכות' גם מערך לימוד יומי ושבועי. המטרה הייתה לעודד את הקוראים להתייחס לדברים כהוראות חיות לשבוע זה ממש, לא כעבר תורני אלא כהווה חי. כך הפכה החוברת לכלי המלווה את יומם של הלומדים, וההסתכלות על שיחות הרבי קיבלה נופך עכשווי. במהלך השנים נוספו מדורים שונים ללימוד יומיומי, כמו חומש עם פירוש רש"י, רמב"ם, דף יומי בגמרא, תניא ועוד.

לצורך הקמת המפעל העצום הזה פנה הרב פלס לחברו לב לבייב, איש עסקים ונדבן בין-לאומי שמגדיר את עצמו כחסיד של הרבי, שישתתף עימו בהבאת תורת הרבי לכל יהודי. לבייב לא היסס ונכנס כשותף פעיל בהוצאת 'דבר מלכות', ובמהלך השנים השקיע עשרות מליוני שקלים ודאג באופן אישי שהחוברת תופץ בהיקפי ענק ברחבי הארץ והעולם.

עם השנים הפכה חוברת 'דבר מלכות' לנחלת כלל ישראל. היא חוצה מגורים, חוגים ורקעים, ונלמדת בידי אנשים מכל קצות הקשת: דתיים וחילונים, חסידים וליטאים, אנשי אקדמיה, סטודנטים, חיילים וסתם עמך בית ישראל. אפשר לראות חייל לומד את השיחה השבועית ברכבת בדרכו לבסיס, חבר כנסת שמעיין בה במהלך דיון בכנסת, עותק מונח באולפן טלוויזיה, על שולחן של שופט בבית המשפט, בחורי המתנה של מרפאות ומוסכים - וגם בבתי הכנסת הקטנים והגדולים בכל רחבי הארץ והעולם. חוברת 'דבר מלכות' הנגישה את לימוד התורה בכלל ואת תורתו של הרבי לכולם.

בין הלומדים האדוקים ב'דבר מלכות' נמנים זוג אנשי התקשורת סיון וידידה מאיר. "כשאני יושב באולפן 'הפטריוטים' בערוץ 14, אני מניח מולי את הפלאפון שלי, את המפתח של הרכב, כוס קפה ו'דבר מלכות'", שיתף ידידה באחד מהראיונות. "אני מקפיד להביא איתי 'דבר מלכות' כדי שאוכל לצטט פסוקים, כי הרי יש בחוברת הזאת את הכול. ברמה הפרקטית אפשר לצטט גם מרש"י, אבל הכי חשוב מבחינתי, בגלל שזאת תוכנית פוליטית נוקבת, שבה צריך וחשוב לזעוק ולתקוף - שצריך לעשות זאת מתוך תודעה של הרבי מלובביץ' - שילוב של תוקף וגאווה יהודית, שמגיעה מתוך אהבת כל ישראל".

"ברגע שמונח לפניי התניא היומי, גם אם לא בדיוק הבנתי אותו, אני מנסה להתחבר לתודעת תניא, להיות בתודעה כזאת שבכל אחד מישראל יש אוצר של יראת שמיים. מצד שני, גאון יעקב. להגיד את הדברים הנצרכים בלי פשרות. אי אפשר להיות איש תקשורת בלי להיות חב"דניק ולהיות מושפע מהרבי מלובביץ'. אין דרך אחרת. אחרת אפשר להתבלבל".

גם איש התקשורת אהוד עזריאל מאיר שיתף טור מחוויותיו במלחמת לבנון השנייה לפני קרוב לעשרים שנה, שבמהלכה מצא את עצמו בסיטואציה כמעט בלתי נתפסת של לימוד שיחה של הרבי מלובביץ' ב'דבר מלכות' בכנסייה נטושה בלבנון. "מגיעים בלילה לכנסייה נטושה ומחליטים לתפוס בה מחסה. בתור אדם מאמין, יש משהו מאוד לא נעים לראות כנסייה נטושה, בחלקה מפויחת וחלקים ממנה שבורים.

בבוקר שלמחרת אנחנו יושבים בכנסייה. ממתנינים לדוד המפקד שיוריד לנו פקודות ואולי יוציא אותנו מהשיממון והעלטה שאנחנו מצויים בה. אני יושב עם איתמר, קיבוצניק לשעבר ותל אביבי בהווה, מדליקים עוד סיגריה ומדברים. הוא מביט באפוד שלי ורואה את ה'דבר מלכות' שמבצבץ מהאפוד. 'מה זה?' הוא שואל, ואני בהתנצלות עונה: 'משהו של דוסים, עוזב'. הוא לא עוזב. 'נו מה זה?' אני מסביר לו שיש פה שיחות של הרבי מלובביץ' אבל אני לא ממש חזק בזה'. 'כוא נלמד', הוא אומר, 'גם ככה אין מה לעשות'. אני פותח את החוברת ומחפש שיחה מעניינת של הרבי. מדפדף בדפי הקודש ומוצא שיחה על ערי מקלט. אנחנו מתחילים ללמוד. אני לא ממש זוכר את תוכן הדברים, לא זוכר על מה דיברנו ובקושי זוכר מה היה כתוב שם, אבל אני זוכר את התחושה, את ההרגשה שחוותי. ולא רק אני. כמה חיילים שאת חלקם אני מכיר מהסדיר ועוד כמה שהכרתי במלחמה הזאת מגיעים אחד אחד ושואלים אם אפשר להצטרף. בתוך זמן קצר אנחנו יושבים במעגל עשרה, אולי יותר, לצידנו הפסלים של הבן, של אמא שלו וגם של המטביל, ופתאום הלב שלנו נשפך החוצה. משהו במילים האלה של הרבי הצליח לכמה שעות להמיס אותנו, לחמם את הלב ואפילו את הגוף. איזה כוח ממגנט של אחדות לא מוסברת עוטף את כולנו".

גם בבית המשפט

אחד מוותיקי המשתמשים הקבועים ב'דבר מלכות' הוא השופט אליקים רובינשטיין, סגן נשיא בית המשפט העליון בדימוס. רובינשטיין נושא עימו לכל מקום את חוברת 'דבר מלכות' השבועית, עטופה בכריכת עור דקה ומהודרת, שעליה מוטבע שמו. אפשר לראות כיצד בהזדמנויות שונות, כשהוא משתתף באירועים ציבוריים כאלה ואחרים, הוא מנצל את זמנו ומעיין ב'דבר מלכות'.

בשבתו כשופט בהרכבי בית המשפט העליון, ציטט רובינשטיין לא אחת את דברי הרבי מלובביץ' בשיחות הקודש המופיעות ב'דבר מלכות' כאסמכתא לדיון ציבורי שעל סדר היום. הציטוטים שציטט השופט רובינשטיין מתוך 'דבר מלכות' נכנסו לאחר מכן לפסקי הדין בבג"ץ כדברי הסבר ונימוק.

"אני מנוי על 'דבר מלכות' שנים ארוכות, והחוברת הפכה לחלק קבוע מחיי", שיתף רובינשטיין בריאיון בעבר. "השימוש העיקרי שלשמו אני מנוי ל'דבר מלכות' הוא אומנם עבור לימוד הדף היומי המופיע בו, אבל מתוך

כך עשיתי לי קביעות לעיין גם בשאר התכנים החשובים שבחוברת. מדי שבוע אני מעיין ברעיונות החוכמה המעמיקים של הרבי, ומכבודי לרבי אני גם מכבד את אביו הגאון המקובל רבי לוי יצחק זצ"ל ומעיין בהגותו המעמיקה. אני גם מודע לתקנה של הרבי ללמוד בקביעות בספר הרמב"ם, ואם כי אני לא לומד בקביעות את השיעורים היומיים, אני משתדל לעיין במספר הלכות", הוא סיכם.

אחד הלומדים המסורים של 'דבר מלכות' היה רב־סמל מתקדם (במילואים) יוסי הרשקוביץ הי"ד, שנפל בקרב ברצועת עזה בשנה שעברה. יוסי, ששימש כמנהל תיכון, ביקש שישלחו אליו לתיכון את החוברות כדי שיוכל ללמוד מתוכן גם במסגרת עבודתו. כשנוקרא להצטרף לחבריו ללחימה בעזה - לא ויתר, ולקח עימו את החוברות לשטח. גם מתוך הקרב המשיך בלימוד הקבוע, וביקש ממשפחתו לשלוח לו את הגיליונות של השבועות הבאים - שלא יחסר לו חלילה אף לימוד. בחבילה הבאה ששלחה המשפחה צורפו שתי חוברות 'דבר מלכות' חדשות. הן אכן הגיעו ליעדן, אך יוסי לא הספיק לפתוח אותן, וזמן קצר לאחר מכן נפל בקרב. החבילה חזרה - והחוברות הפכו מזכרת נצח לאיש שלא ויתר על לימוד התורה גם במערכה הקשה ביותר.

תורת חיים

פעמים רבות הדגיש הרבי מלובביץ' שהתורה היא תורת חיים, ונקראת תורה מלשון הוראה - משום שמטרתה להדריך את חייו של היהודי בכל מצב ובכל תחום. לא רק בקיום המצוות המעשיות, אלא גם בהתמודדויות היומיומיות, בקבלת החלטות, ביחסים שבין אדם לחברו ובמבט על העולם. זו גם הייתה המטרה שעמדה מאחורי היוזמה להפיץ את דברי הרבי בחוברת 'דבר מלכות' - שהשיחות וההדרכות לא יישארו רק בין דפי הספרים ובכותלי בית המדרש, אלא ייכנסו אל תוך שגרת החיים של כל יהודי, בכל מקום שבו הוא נמצא.

35 שנה חלפו מאז, ומטרה זו ממשיכה מדי שבוע מחדש. אלפי יהודים, מכל גוני החברה, פותחים את חוברת 'דבר מלכות' ולומדים מתוכה - שיחות של הרבי, פרשת השבוע, תניא, רמב"ם, גמרא ועוד. לא כאוסף דברי הגות מהעבר, אלא כמורה דרך חי ומעשי. החוברת הפכה לגשר בין עולם התורה לעולם המעשה ונמצאת היום בבתי כנסת, בבתי משפט, באולפני חדשות, במוסכים, במרפאות ובאקדמיה - וממשיכה להביא תורת חיים בכל מקום.

הרב טוביה פלס ולב לבייב

אולפן האור

אולפן הליו

הוא היה קומיקסאי באולפנים המפורסמים ביותר בארצות הברית, עד שהרגיש יום אחד ריקנות שרק הקריאה בתנ"ך הצליחה למלא. במסע על ציר לבנון-ארצות הברית-ישראל, מיכאל נצר הפך לבסוף לחלק מהעם היהודי, והוא ממשיך לצייר אנשים כחלק מחזון הגאולה שלו

צורית פניגשטיין
צילום: לירון מולדובן

"במסע שלי אני
מתחבר לאנשים,
מחזק אותם, מעודד
ומבשר גאולה".
מיכאל נצר

ת מיכאל נצר אני פוגשת בביתו בעופרה. בית בורגני עם גינה מטופחת, ריח פריחה וצינץ ציפורים. הבית הפשוט והסטנדרטי לא מסתדר עם דמותו החריגה, הצבעונית ויוצאת הדופן של מיכאל. שערו יורד על כתפיו, ודמותו המזוקנת כשהוא נשען על מקל העץ המגולף מזכירה את דיוקנאות הנביאים, כפי שדמיינו אותם גדולי הציירים. הוא מדדה למטבח, נעזר במקל, ובעיניו הטובות ממחר להציע לי שתייה. אני שואלת על המקל המיוחד ומיכאל אומר: "זה מקל עליי, אבל זה לא רק טכני. הוא גם סמלי בעיניי, זה מקל הנדודים". נצר בן ה־70 נולד לנדוד, וחיוו הם מסע רוחני ופיזי מתמשך. "אצא למסעות כל עוד אני יכול", הוא אומר. נצר הוא אומן קומיקס, אנימטור ומעצב גרפי ברמה בין־לאומית. הוא עבד בשביל חברות הקומיקס המובילות בניו יורק, בחברת DC ובחברת מארוול, שהביאו לעולם את גיבורי העל, וגם בשביל חברות פרסום ובידור גדולות בארץ ובחו"ל, אבל לא החזיק מעמד בשום עבודה לאורך זמן. הוא היה חייב להמשיך במסע, ועזב את ביתו, את מולדתו ואת משפחתו במטרה להצטרף לסיפור הגדול של העם היהודי.

האגדה שמעבר לגבול

הוא נולד בארצות הברית בשם מייקל מנצור נאסר, להורים דרוזים מלבנון שהיגרו לארצות הברית. "אבא היה אומנם בעל דוקטורט בפילוסופיה, אבל מצא עבודה בדטרויט כמנהל משמרת בייצור מושבים בחברת פורד והתמיד לאורך שנים בתפקיד. אבא היה חסכן, התרועע רק בחברת לבנונים כמוהו ודיבר ערבית. הוא לא חווה את החוויה האמריקאית, את האפשרויות, הביילויים והגודל שיש לארצות הברית להציע". נצר גדל רוב ימיו עם אימו, והוא מדבר עליה באהבה ובהערכה רבה. "אמא הגיעה לארצות הברית עם משפחתה. היא הייתה אמריקאית בהופעה שלה, דיברה איתנו אנגלית וגידלה אותנו כאמריקאים. לולא המסירות שלה לא הייתי מסוגל ללכת". במילים אלה הוא מתכוון למחלת הפוליו שתקפה אותו כשהיה בן שמונה חודשים,

ובעקבותיה נגרם לו שיתוק חלקי במותן וברגל. "עברתי סדרות ניתוחים, ואמא לא הרפתה ולקחה אותי לפיזיותרפיה ולטיפולים ועודדה אותי ללכת".

ואולם, אביו היה מודאג מהחינוך שקיבלו ילדיו בארצות הברית ושלח את מיכאל, אחיו ואחיותיו יחד עם אימם לחיות בכפר, דיר קובל, בלבנון. "אמא תמיד הייתה זרה בלבנון, היא הייתה אמריקאית ומערבית בהווייתה". האב נשאר בינתיים בדטרויט ושלח כסף לפרנסתם. "בהתחלה גרנו בקומה השנייה בבית דודים שירשו את סבא וסבתא. אני זוכר תווה ובוהו בתקופה הזאת. בינתיים אמא בנתה מהכספים ששלח אבא בית משלנו, בית קטן ופשוט. כעבור שנתיים עברנו אליו". אוכלוסיית הכפר דיר קובל, הסמוך לביירות, מנתה דרוזים ונוצרים קתולים, "מין ברית מייעוטים", מסביר נצר. ביירות כונתה אז "פריז של המזרח התיכון", בשל ההשפעה הצרפתית על העיר שהייתה בירה אוניברסיטאית ומובילה בתחומי הכלכלה והתרבות. "היו לנו חיים שקטים ונוחים. אמא, רון אחי הגדול, אני ושתי אחיותיי הקטנות".

נצר היה תמיד ילד זר. בבית דיברו אנגלית והצליעה לא אפשרה לו לשחק ככל הילדים. הוא היה קורא אנציקלופדיות, מחקה ומעתיק ציורים מתוכן. מתוך סקרנות קרא את סיפורי התנ"ך. "לא הרגשתי שייך לכפר. גם בהמשך בארצות הברית לא מצאתי את מקומי. רק לימים, כשהגעתי לארץ, הרגשתי לראשונה בבית".

בכפר דיברו על ישראל. "ישראל הייתה האגדה מעבר לגבול. היא הייתה האויב, אבל אני הייתי סקרן לפגוש את בני ישראל מהתנ"ך. המפגש הראשון היה מרחוק. במלחמת ששת הימים ראינו את ההפצצות הישראליות בביירות. אמא שלי נלחצה והחליטה שהיא לא נשארת שם עם הילדים. הייתי בן 11, חזרנו לדטרויט ללא ידיעת אבא, ושם פגשנו אותו והיא דרשה להתגרש". כשסיים מיכאל את התיכון, חזר אביו ללבנון. בדטרויט חזרה אימו להתמסר לשיפור מצבו הבריאותי בעקבות השיתוק שלקה בו בילדותו. "שוב עברתי טיפולים בבית חולים אוניברסיטאי במישיגן". בתקופה הזאת רון, אחיו הגדול, הכיר אספני קומיקס שהלכו לפסטיבל בניו יורק. "נכנסתי לתוך סצנת הקומיקס, עקבתי אחרי פרסומים, נסעתי לכנסים וציירתי לעצמי".

בתיכון מיכאל נחשף לתוכנית צבאית בשם ROTC בית הספר והצטרף אליה. "נבחרתי להיות סגן הנשיא של הכיתה המסיימת י"ב, וגיליתי בעצמי כוחות ויכולות שלא הכרתי". באותה תקופה הוא יצא עם סנדי חברתו, ובגיל 18 הפך אב לבת.

אחרי התיכון המשיך מיכאל ללימודים באוניברסיטת וויין במישיגן, והשתתף באופן קבוע באירועי קומיקס. באחד הפסטיבלים שנערכו בדטרויט זכה ללוות את אומן הקומיקס הנודע ניל אדמס. הוא הראה לניל ציורי קומיקס שלו, וניל התרשם והזמין אותו לבקר בסטודיו שלו.

"בגיל 20 הצטרפתי לחברים שנוסעים

"סן פרנסיסקו הלאתי
אחרי. הייתי אצל וימי
וצאתי אמריקאית, אהתיחוק.
כדי אלמוד את רצמי ואת
הקדש ברוך הוא. לק
קראתי את התנ"ך ברגל.
אני קורא את הרק למתנח
דך הזורא. לה נפלא!
אך הרק היה מסור אה'
באי לאלות וצדיות לה לא
היה סיפור מסר אלו.
הרגלתי לזה לק הסיפור
אלי, להרדף הלה הוא דמי
ואלקיהם אלקי. ידעתי
אני איון"

לניו יורק, והחלטתי ללכת לסטודיו של ניל". מספר מיכאל, "הוא הציע לי לפנות לחברות הגדולות, למארוול ול־DC, וקשר אותי לאנשים שם. קיבלתי הזדמנות לצייר בשבילים והתחלתי לקבל עבודות לפי דרישה, עד שהגעתי לאזור קבוע של הדמויות הראשיות". באותן שנים הקדיש מיכאל את כל זמנו לעבודת האיור התובענית.

מה יש בקומיקס שמושך אותך?

"הקומיקס הוא עולם בדיוני, פנטסטי, רחוק מריאליה, כל הדמויות מיופייפות ומעוצבות. בתור צייר אני בורא עולמות דמיוניים. יש בקומיקס ידיעת טוב ורע. מציירים את הציורים הכי בלתי אפשריים גם של המחר, גם מעבר לזמן. אני כמו במאי שמתרגם תסריט לסיפור ויזואלי, אבל אני לא חייב לציית לחוקי המציאות. במאי צריך צוות של צלמים, תאורנים, שחקנים ועוד, לי יש יתרון שאני יכול לממש את היצירה בעצמי. מה שאהבו אצלי זו לא רק יכולת הציור, אלא החיות שהכנסתי בדמויות והדמיון שהבאתי, הייתי פרוע ממש".

נצר התמסר כל כולו לציור וניסה להספיק כמה שיותר. הוא יצר קשר עם סנדי, אם בתו, והיא הגיעה לביקור עם התינוקת מישל. "לא היה לי זמן ורדפתי אחרי הפרנסה. הייתי שקוע כל כך ביצירה ובקריירה שלא היה לי זמן לדברים אחרים, בטח שלא יכולתי להתחייב למערכת יחסים ופרנסה של אישה ובת. היום זה נראה לי כל כך לא נכון".

איך אתה רואה מערכות יחסים היום?

"בתפיסה המערבית האישה והמשפחה כובלים את האדם ומסרסים אותו. מאוחר יותר בחיי הבנתי את מה שלא הבנתי אז. אתה לא המימוש של עצמך לבד. עיסוק טוטאלי בהצלחה שלך באופן שמנותק מהסביבה זה נרקיסיות. המשפחה והקהילה הם הכוחות שמאפשרים מימוש של הרצונות והיכולות שלך. יש בעולם כוחות שהמקור שלהם זה הקדוש ברוך הוא".

10 דולר וטרמפים

באותה תקופה, כאמור, היה נצר שקוע כל כולו באיור הקומיקס באופן טוטאלי. "זה היה כמו עגל הזהב, מטורף. אבל לאט לאט התחיל לקנן בי הספק. הרגשתי רעב למשהו אחר, לא הייתי מסופק. היה חסר לי משהו בבטן, משהו בזהות".

הוא הרגיש שהוא לא יכול יותר לקום לעוד בוקר כזה. "הייתי בייאוש, לא הבנתי מה אני רוצה והחלטתי לצאת למסע. יצאתי עם 10 דולר מגיו יורק לקליפורניה בטרמפים. בדרך הזאת למדתי שיעורים שלא הייתי זוכה להם בחיים רגילים. חלפתי על פני נופים ואנשים ואהבתי את חוסר הקביעות. עד היום אני אוהב את המסע והחופש. לא היה חסר לי דבר, הכול הסתדר. פגשתי אנשים טובים בדרך. הבנתי שהחשיבה שהכול בשליטתך ואתה לא יכול להסתדר אם אתה לא שולט במציאות היא לא נכונה. הסתדרתי בלי לדאוג לכלום. לא לאוכל, לא לקורת גג, לא להסעה. לא שאלתי מתי ומה יהיה. החיים הם כמו מטוטלת בין הבלתי אפשרי לאפשרי. לאורך השנים אני במסע תמרון, ה' מביא אותי למצבים שבהם אני חייב לצאת למסע. גם היום, אחרי 40 שנים בעופרה, אני עדיין במסע".

כך הגיע לקליפורניה, "היא הזכירה לי את ביירות, עיר חוף יפה", ושם הוא שחרר הכול, אפילו את הרצון. "אל תמהר לרצות, תזרום - זה מה שאמרת שם לעצמי, תן לה' להוביל. הרי אין סיפור בלי סופר. אני מרגיש שיש לו תוכנית בשבילי".

"בסן פרנסיסקו הגעתי לחבר מגיו יורק, הייתי אצלו יומיים ויצאתי למדבר, להתרחק, כדי לשמוע את עצמי ואת

איך אמא שלך קיבלה את זה?
 "אמא הייתה התומכת הגדולה של
 במשפחה. היא התרגשה ואמרה שאני
 בר מזל גדול על החיים שמצאו אותי".
 מיכאל הגיע לקיבוץ רביבים. "ברביבים
 הייתי חבר של כולם. הלכתי לאולפן
 ולמדתי עברית. השתלכתי שם
 ומצאתי את עצמי מצייר בקיבוץ
 לכל אירוע". הוא ניסה לקבל
 אזרחות ולהוציא תעודת זהות
 אבל נתקל בבעיה: הוא לא היה
 מוכר כיהודי. כל המסמכים
 שהיו בחאצביא, כפר הולדתו
 של אימו וסבתו, הושמדו
 בהפצצות, ולא הייתה לו
 שום דרך להוכיח שסבתו
 יהודייה מלבד עדותו והעובדה
 שאימו מלה אותו כשהיה תינוק.
 "נאלצתי לעבור גיור לחומרא.
 הלכתי לאולפן גיור בכפר עציון.
 באולפן למדנו הרבה יהדות, אבל
 הייתי מחובר לגולמיות של התנ"ך
 ולקח לי זמן להתחבר להלכה".

במעמד הגיור שאלו הדיינים את מיכאל
 בעיקר שאלות בהשקפה ואמונה, ובוז הוא
 היה חזק. הוא הסביר בלהט למה לא ייתכן

להגיע לישראל. תכננתי לעבור משם ליוון ואז
 לישראל". וכך חזר מיכאל לבית ילדותו בכפר
 דיר קובל.

לראשונה בחייו הוא חי עם אביו. האב,
 עדאל, שמח מאוד בבואו, אבל לא היה מרוצה
 מהעיסוק שלו בציור. הוא חלם שמיכאל יהיה
 רופא או עורך דין. החיים בכפר כבר לא היו
 שלווים כמו בעבר בשל מלחמת האזרחים
 בלבנון ועדאל, האב, הרגיש שמיכאל לא מתכנן
 להישאר. "אבא ניסה להערים עליי ולקחת לי
 את הדרכון כביכול כדי לחדש אותו, אבל הייתי
 זהיר וחשדן. הייתי בכפר על זמן שאול וידעתי
 שכשתגיע ההזדמנות אעזוב".

בינתיים עבד כמעצב גרפי בעיתון נשים
 בביירות. "אני זוכר גם רגעים מתוקים
 מהתקופה הזאת. בשנת '82 עשינו בכפר הצגה
 עם תפאורה נהדרת שבניתי, מין חללית גדולה
 מקרטון שירדה מהשמיים על כבל. זה היה
 מרשים, אבל רוב הזמן הייתי טרוד בתוכניות
 לעזוב".

כשהתחילה מלחמת שלום הגליל הבין שהוא
 תקוע בלבנון בלי יכולת לחדש את אשרת
 השהייה, מכיוון שכל המשרדים הממשלתיים
 היו סגורים. לבסוף נמצא פתרון יצירתי:
 "עבדתי בעיתון בביירות עם בחור אנגלי בשם
 אד סמית' שגם רצה לצאת מלבנון. לקחנו
 מונית מביירות לצידון ומשם לראש הנקרה.
 הגענו בלילה והמעבר היה סגור. ישנו שם
 וחיכינו לפתיחת המעבר בבוקר. אד, שנכנס
 ללבנון דרך ישראל, עבר בחזרה בקלות,
 אבל אותי עיכבו. עברתי יום שלם של בידוק
 וחקירה, ולבסוף אפשרו לי להיכנס לישראל.
 התרגשתי כל כך!" הוא נזכר.

אד המתין לו בסבלנות והם המשיכו לתל
 אביב. "הגענו לתל אביב בלילה. לא הכרתי
 אף אחד. למחרת הלכתי לסוכנות היהודית,
 סיפרתי שאני יהודי עולה חדש ומבקש עזרה.
 הציעו לי ללכת לקיבוץ רביבים כי יש שם
 אומנים ויהיה לי קל להתחבר".

משפחתו לא יכלה להכיל את חציית הקווים
 לישראל. "הם היו בהלם. היה להם קשה מאוד,
 בעיקר לאבא שלי ולאחי. רון אחי גר היום
 בבית של אבא בכפר בלבנון. הוא אחי, אני
 בקשר איתו, אבל הוא ירש מאבא שלי לא רק
 את הבית אלא גם את המנטליות. הוא רואה
 בישראל אויב מר, ולדעתו אין תקנה למצב
 שלנו מלבד השמדת ישראל".

לעומתו, האב התרכז עם הזמן. "בפעם
 האחרונה שפגשתי אותו בארצות הברית
 לפני מותו התנצלתי שנגרם לו צער מהחיים
 שבחרתי. להפתעתי, הוא חיזק אותי בדרכי.
 הוא שמח שאני הולך עד הסוף עם הבחירות
 שלי וביקר אותי ואת אשתי ברכות חמות".

הקדוש ברוך הוא. שם קראתי את התנ"ך
 ברצף". מיכאל מדבר על התנ"ך בעיניים
 נוצצות: "קראתי על העם שמתנצח עם
 הבורא. זה נפלא! אין בעיני ערך לעם צייתן
 וכנוע. אם העם היה מסור לה' בלי שאלות
 ובעיות זה לא היה סיפור מסע לגילוי. הייתה
 לי הרגשה שאני חלק מבשורה שתתגלה דרך
 עם ישראל ורציתי להצטרף אליו. הרגשתי
 שזה גם הסיפור שלי, שהעם הזה הוא עמי
 ואלוקיהם אלוקיי. ממש ידעתי שאני שייך".
 מיכאל המשיך וקרא בתנ"ך, "עד שהגעתי
 לפסוקים בספר דניאל המזכירים את מיכאל,
 והרגשתי שהאזכורים של שמי גם בקץ הימים
 - 'ובעת ההיא יעמוד מיכאל' - מכוונים אליי.
 תמיד האמנתי שיש בורא ומנהיג, רוב האנשים
 חיים באמונה, אבל אני ראיתי את ההוכחה ליד
 ה'. הרגשתי שזה קשור לתפקיד שלי, להפיח
 אמונה באנשים ולחבר אותם לסיפור הגדול
 הזה".

לאחר מכן חזר לניו יורק. "המשכתי לברר
 וקראתי את התנ"ך שוב ושוב, וגיליתי שיש
 בו עוד הרבה רבדים. זה כל מה שהעסיק
 אותי, אבל ידעתי שאני לא יכול לדבר על
 התנ"ך ועל הבשורה הגדולה שלו בלי שיחשבו
 שהשתגעתי, אז דיברתי על שלום עולמי
 במקום על גאולה ואת זה החברים שלי יכלו
 לקבל. התחלתי לתכנן להגיע לישראל".
 באותה תקופה כרטיס הטיסה היה יקר מאוד
 ולמיכאל לא הייתה הכנסה קבועה. הוא נדד
 בין עבודות איור מזדמנות, ישן בסנטרל פארק
 וניסה לחסוך כסף לחלוץ הרחוק.

בשיחה עם אימו היא נשמעה מודאגת
 ממצבו. "אמא ביקשה ממני להגיע אליה
 וחזרתי לדטרויט, אבל הייתה בי בערה פנימית.
 הייתי חייב להיענות לקריאה האלוקית
 ולהתקדם במסע לכיוון ישראל". באחד הימים,
 כשנשאר עם סבתו בבית, היא ראתה את מצבו
 והחליטה לספר לו את האמת. "סבתא אמרה
 לי שהיא רואה שאני מוטרד ומחפש ושיש
 לה תשובה. היא גילתה לי שהיא יהודייה.
 היא סיפרה שהייתה מהוריה ואומצה בגיל
 שמונה על ידי משפחה דרוזית בחאצביא,
 והסבירה לי שעל פי המסורת היהודית אני
 יהודי". למרבה ההפתעה, הבשורה הזאת לא
 טלטלה את מיכאל, שכבר הרגיש שהוא שייך
 לעם ישראל.

מביירות לתל אביב

"יום אחד התקשר אליי רון אחי וסיפר
 שאבא חולה ומבקש שנבוא. הסכמתי מיד, כי
 כך נחסכה ממני ההוצאה הגדולה על כרטיס
 הטיסה. חשבתי שמלבנון יהיה לי קל יותר

"אני יוצא למסע בי
 ארצות מה היצירה, מה
 אופו או איפה אילן.
 פלוס מתאמץ בין דריק
 ויולוב'ק, מזייר אילוס
 ומלחח איתך. אילוס
 אורז'ק למזייר
 איתך, רק מתמסרים
 אלו, תמיד מתפראים
 מהתוצאה ומודים לו!
 בזאת הציור אני
 לקר אילוס, אני
 מקליט אהב והק או"

שיש אמת בנצרות ולמה חשוב לו להצטרף
 למסע היהודי, והתקבל לזרועות העם היהודי
 אחרי טבילה והקטן דם.

המאיר של עיתון המתנחלים

לאחר תהליך הגיור הצטרף מיכאל לחבר
 אמריקאי ושכר איתו דירה בקריית ארבע.
 "החבר הזה אהב את הסכנה. הוא אהב ללכת
 בחברון עם הקלצ'ניקוב והסתבך כמה פעמים.
 הבנתי שזה לא בשבילי וחשבתי לעזוב.
 נתקלתי שם בישראל הראל, שחיפש גרפיקאי
 לעיתון נקודה בראשית דרכו, וכך התגלגלתי
 לעופרה. עברתי לגור בעופרה באופן זמני
 באשקובית". באותה תקופה יצר סדרת
 קומיקס צבעונית שמספרת את סיפורו של
 גיבור-על ישראלי. את השם אורי-און, שמו
 של גיבור העל, נתן שותפו לדירה בעופרה,
 אורי אורבך.

כעבור כשנה בעופרה, הציע לו אחד
 התושבים להכיר את אילנה גיסתו. "התחלנו
 לצאת והרגשתי שיש לי איתה חיבור נכון.
 אחרי זמן קצר התחלנו לדבר על חתונה".
 מיכאל ואילנה התחתנו, והיום יש להם
 חמישה ילדים ונכדים רבים, וכל זה לא מונע
 ממנו להמשיך במסע. "זה הבית של אילנה
 והיא העוגן שלי, אבל אני לא צריך יותר מתיק
 קטן עם מחברת וצבעים. כשאני יוצא לדרך,
 ה' דואג לי בעזרת שליחיו בכל מקום".

בסטודיו הקטן שבנה בעליית הגג הוא
 מתמסר לדמיון ולציור, אבל אחת לכמה זמן
 הוא מרגיש את הדחף לצאת שוב למסע.
 "אני זקוק לאוויר ולמפגש עם האנשים,
 ויש בי צורך להביא את בשורת ה' למי
 שאני פוגש. אני יוצא למסע בלי לדעת
 מה היעד, מה אוכל או איפה אישן. פשוט
 מתגלגל בין ערים ויישובים, מצייר אנשים
 ומשוחח איתם. אנשים אוהבים שמציירים
 אותם, הם מתמסרים אליי, תמיד מתפעלים
 מהתוצאה ומודים לי. בעזרת הציור אני
 נקשר לאנשים, אני מקשיב להם והם לי. אני
 מרגיש שהגאולה מתקרבת. אני יודע שיבואו
 גם זמנים קשים יותר. אני מרגיש שבמסע
 אני מתחבר לאנשים, מחזק אותם, מעודד
 ומבשר גאולה".

צילום: מאיר אליפיר

התחלה// לפני 49 שנה. נולד בישיבת בני עקיבא נווה הרצוג הסמוכה לאשדוד, שם אביו שימש מנהל התיכון, "גרנו בקמפוס של הצוות". השלישי מחמישה אחים.

אבא// ד"ר גד אביקסיס, בן 82. "אבא עשה בחייו את הדרך הכי מטורפת בעולם. הוא עלה ממרוקו בגיל 13, למד והתקדם, והפך לאיש רב פעלים. הוא הקים את סניף בני עקיבא בקדימה, היה ראש מועצה דתית, מנהל בית ספר ושליח בני עקיבא באוסטרליה, ובתפקידו האחרון כיהן כסמנכ"ל בכיר במשרד החינוך. ממנו למדתי מהי נחישות, מסירות לעם ישראל ומנהיגות".

אמא// ברכה, בת 78, ילידת הארץ. "יש לאמא לב ענקי והיא אשת חסד אמיתית. הייתה לאורך כל השנים מורה לספרות ומנחה לספרות וחיברה את הספרים להוראת ספרות, בהם את 'עלי ספרות' לכיתות ח'. היא אדני הרוח של הבית. מקווה שהצלחתי לקחת קצת מזה".

חלוצים// כילד קטן גר עם משפחתו בישיבה התיכונית נווה הרצוג שליד אשדוד, וכשהיה בן ארבע הם עברו לקדומים שבשומרון. "היינו כמעט מהמשפחות הראשונות. גרנו באשקובית. לגור בקדומים בשנים הללו זה היה שילוב של ילדות רגילה יחד עם תחושה של שליחות אידאולוגית. כבר כילדים הרגשנו שקורה כאן משהו גדול".

לימית// "מגיל קטן ינקנו את האהבה והחיבור לארץ". בגיל שבע נסע עם משפחתו לתמוך במאבק נגד הגירוש מסיני. "נסענו ברכב באמצע הלילה, בלי אורות, ועברנו את המחסום בשקט מוחלט מתוך רצון לתמוך במתיישבים. זה הרגיש לי כמו חסמב"ה. רצינו לחזק את האחים החלוצים רגע לפני הפינוי".

מדריך// למד בבית הספר היסודי ביישוב, בהמשך בחטיבה בקרני שומרון ובישיבת כפר הרא"ה. "הייתי תלמיד טוב שלוקח את הלימודים ברצינות, אבל גם המצחיקן שבחבורה. בכיתה י"א נכנסתי להדרכה בסניף בני עקיבא קדימה, איפה שאבא גדל. היה נחמד להדריך בסניף שאבא שלי הקים ובמקום שסבא שלי היה רב בית כנסת. ההדרכה גילתה לי את היכולות שיש לי בעשייה החינוכית ואת החיבור שלי לחינוך הבלתי פורמלי".

מי אני// "בישיבה התיכונית היו חיי חברה תוססים, נבחרתי להיות רב פורים ונהיגתי עם החברים. רק בשמינית התחלתי יותר להתעניין בעולמות של זהות ורוח, כמו מי אני ומה אני רוצה להיות בחיים שלי. מבחינתי זו הייתה שנה מעצבת מאוד".

הסדר// משם פנה לישיבת הר עציון שבגוש עציון. "אלה היו שנים שפתחו לי עולמות של לימוד ומחשבה וזכיתי לפגוש אנשים מעוררי השראה. בעיקר הייתי מוקסם מהרב יעקב מרדך, שעולם התנ"ך שלו תפס אותי. אני זוכר גם קושי, לשבת וללמוד גמרא במשך שעות ברצף, ורמה לימודית גבוהה". בצבא שירת בגולני במסגרת ההסדר. "חווייה טובה. הרגשתי שאני עושה דבר חשוב".

ההצעה// "בסוף שיעור ד' התיישב לידי חבר ואמר: רועי, אנחנו מחפשים איש צוות נוסף למחנה בני עקיבא באוקראינה. הצטרפתי למחנה. נקודת השיא הייתה בלילה האחרון, כשהגיעו למחנה 300 תורמים אמריקניים שהיו בדרכם לישראל. על הבמה הופיעו חניכי המחנה ושרו את השיר 'ירושלים של זהב'. את הפתקים האישיים שהם כתבו הם העבירו לתורמים כדי שיטמינו באבני הכותל".

רועי אביקסיס

49

נשוי ליעל, אב לחמישה

תושב מודיעין

ראש המחלקה לחינוך בהסתדרות הציונית העולמית וסגן יושב ראש קק"ל

הייתי חלש והראייה שלי הייתה מטושטשת. נחתי בארץ ב־12.7.2006, היום שבו פרצה מלחמת לבנון השנייה, ומיד קיבלתי צו 8. ירדתי מהמטוס, הלכתי לבדיקות דם ואובחנתי עם סוכרת נעורים. החיים מתהפכים. על כל דבר שאני אוכל אני חייב להזריק אינסולין ולהיות על זה יום ולילה. שש שנים אחר כך, כשהייתה בת שלוש, הבת שלי תמור אובחנה גם היא עם סוכרת נעורים. אני ותמרי יחד בסיפור הזה".

לקמפוסים בחו"ל// בתום שלוש שנות שליחות בשוודיה שב עם משפחתו ארצה. "התכוונתי להתחיל לעבוד כעורך דין, אבל אז הגיעה אליי הצעה שלא יכולתי לסרב לה: להיות מנכ"ל המחלקה להגשמה בהסתדרות הציונית העולמית. במסגרת התפקיד אתה עוסק בכל מה שקשור לסטודנטים יהודים בחו"ל. ארבע שנים ניהלתי את המחלקה, ולראשונה בחיי נחשפתי לסטודנטים שהם לא דווקא אורתודוקסים, והכרתי ציבור יהודי גדול שלא הכרתי עד אז".

הבה נפיץ// בהמשך מונה לסמנכ"ל בני עקיבא העולמית, ולאחר ארבע שנים למנכ"ל התנועה, תפקיד שבו כיהן במשך שבע שנים. "הייתי 11 שנים בהנהגת תנועת הנוער המיוחדת הזאת, שיש לה 110 סניפים ברחבי העולם ויותר ממאה שליחים. היא מצילה אנשים מהתבוללות, מעודדת עלייה לארץ ועושה עבודת קודש של ממש. בשנים ההן הצלחנו להתפתח ולהתרחב, הקמנו את המכינה העולמית של בני עקיבא, שזו מכינה קדם־צבאית מעורבת לבני חו"ל וישראלים, ואת בית בני עקיבא בירושלים, שהפך להיות מרכז חינוכי של התנועה ומגיעים אליו מכל העולם".

בהם. זה היה מפגש מדהים עם צעירים יהודים מכל העולם". במקביל למד משפטים במכללת שערי משפט.

שוודיה// "בגיל 26 אמא שלי שאלה אותי: רועי, לא הגיע הזמן להוריד את חולצת התנועה? אז פשטתי את החולצה ועבדתי כמתמחה במשרד עורכי דין, התחתנתי עם יעל וכמעט התחלתי לעבוד כעורך דין. אבל אז שוב קראו לי מבני עקיבא העולמית לצאת לשליחות בסקנדינביה. הייתי נשוי פלוס ילד והייתי אחראי על משלחת של עשרה שליחים רווקים שמפוזרים בקהילות היהודיות בשוודיה, נורבגיה, פינלנד ודנמרק. אנחנו גרנו בשוודיה. זו שליחות מסוג אחר, כי ברוב המקומות חוץ מאיתנו אין כמעט פעילות יהודית והתנועה היא מאוד משמעותית שם".

יואל// "אלה מדינות עם 75 אחוזי התבוללות, וההשפעה של השליחים בהן היא דרמטית. יואל, למשל, הוא ילד יהודי שגדל במאמלו, עיר רווית אנטישמיות ומלאה במהגרים. הוא התחבר לשליחים והשתתף בסעודות השבת שלהם. בגיל 18 נסע לשנת הכשרה של בני עקיבא בישראל והזמין את המשפחה לעשות איתו את ליל הסדר. הם התארחו במלון פארק בנתניה ונפצעו בפגיעה הנורא. ההורים ההמומים החזירו אותו לשוודיה, אבל הוא לא ויתר על החלום ועלה לישראל. לימים כל משפחתו עלתה אחריו. זה סיפור אחד על ההשפעה העצומה של השליחים".

סוכרת נעורים// בגיל 31, בתום השליחות בשוודיה, הוא לא חש בטוב. "ביום האחרון שם

מדרשת 'בדרך אפרתה'

מדרשת בדרך אפרתה מאפשרת
לך ללמוד הוראה במסגרת תורנית עוטפת.
מתוך מבט אמוני עמוק.
כי למה לא לעשות גם וגם.

בואי ללמוד מהמרצים הכי טובים

הרב ליאור אנגלמן, הרב אורי שרקי,
הרב ד"ר חגי שטמלר,
הרבנית ד"ר אילה פרידמן ועוד.

עוד באפרתה:

- המסלול לגיל הרך, המסלול לחינוך מיוחד בגיל הרך, המסלול היסודי, המסלול לחינוך מיוחד, המסלול לעל יסודי במגוון התמחויות. • רום - תוכנית מצוינות לחינוך
- הסבת אקדמאים להוראה והרחבת הסמכה • תואר שני M.Ed. בזיכרון וחינוך

מערך מלגות

שנה ראשונה חינם*

לימודים ומעונות בירושלים

מדרשת 'בדרך אפרתה'

הצטרפי גם את להצלחה 1800-800-204
בן יפונה 17, ירושלים // EFRATA.EMEF.AC.IL
אפרתה-אחונה - מכללה אקדמית לחינוך

במגרש הביתי

"כשאני מצליח, אני קם ברבע לשש כדי
לצאת לריצת בוקר. 30 דקות ריצה, 15
דקות אימוני כוח, ואז מקלחת, תפילה,
ולוקח את הבן לבית הספר. פודקאסט
בדרך לעבודה ומהעבודה. הביתה חוזר
סביב שבע בערב, במיטה בסביבות אחת
עשרה בלילה".

"תחנת הדלק של הנשמה
לכל ימות השבוע".

"מה שמציע לי היוטיוב ומה
שמציעים לי הילדים שלי".

"לאווית אופת
יוסקה שפירא ז"ל, המזכ"ל הראשון
של בני עקיבא העולמית, שכיהן
בתפקיד 22 שנה. "שנים לאחר שסיים
את תפקידו פגשתי ברחבי העולם אנשים
שהושפעו ממנו עמוקות
והרגישו קרובים אליו. איך הוא עשה
את זה עוד לפני עידן הווטסאפ?"

"נחיה קשה מאוד להכיל מורכבויות.
מקווה שנצליח להחזיק בכפיפה אחת
תחושות עוצמתיות מנוגדות, עם ישראל
חייב את זה כדי להגיע ביחד לניצחון".

"החמצות של חלומות חבויים
שטרם הספקתי להגשימם".

"לחזור לרוץ ריצות ארוכות ולהשלים
מרתון מלא, לאכול בריא ולכתוב טור
אישי שבועי. עוד מלאכה גדולה לפניי".

חבר המוסדות//

נציג תנועת המזרחי העולמי במוסדות הלאומיים:
ההסתדרות הציונית העולמית, הסוכנות היהודית,
קק"ל וקרן היסוד. "אלה ארגונים שהוקמו על ידי
התנועה הציונית כדי לעזור בהקמתה של מדינה
יהודית. הפעילות המשותפת שלהם לקידום המפעל
הציוני ממשיכה עד היום בעידוד עלייה, שליחים
בתפוצות, חינוך ציוני, מלחמה באנטישמיות ועוד".

יהדות התפוצות//

במסגרת תפקידי
כנציג תנועת המזרחי העולמי במוסדות הלאומיים
אני ממלא את שני תפקידי: ראש המחלקה לחינוך
בהסתדרות הציונית העולמית וסגן יושב ראש קק"ל.
בשני התפקידים האלה אני עוסק במה שעסקתי כל
חיי: לפתח את החינוך היהודי-ציוני בקרב יהדות
התפוצות".

דרושים שליחים//

היא פרויקט מורים שליחים. בכל שנה אני שולח
לבתי הספר היהודיים ברחבי העולם 260 מורים
שליחים, אנשים מצוינים מלאי תחושת שליחות.
כיום חסרים שליחים מהציונות הדתית. אומנם אנחנו
עדיין מגזר ששולח הכי הרבה שליחים לעולם, אבל
בעקבות הביקוש הרב מורגש חוסר".

הצדעה//

"לפני שבועיים הייתי בניו יורק
לשבת הצדעה והוקרה לשליחים שעם פרוץ מלחמת
חרבות ברזל לא שאלו שאלות, ארוזו תיק, עזבו את
משפחתם בנכר וטסו לארץ להילחם בשדה הקרב.
השיעור במסירות נפש ואהבת המולדת ששליח כזה
משאיר בבית הספר היהודי שבו הוא מלמד ובקהילה
שלו הוא עוצם".

חנה קטון
chanakatan@gmail.com

נפלאות הטרמפיאדה

אישה על הגבעה. לפני כמה שבועות שמרתי לבדי על גבעה בשומרון שצופה על כל הגבעות בסביבה, ולידי רק כמה כלבים ענקיים. במשך כרבע שעה הייתי הגבר היחיד באזור. אחד הבנים שלי שירת שם במילואים במסגרת הגמ"ר ובאנו לבקר אותו. הוא לקח את בעלי לסיבוב קצר על הטרקטורון - ואיוותר אנוכי לבדי. האמת שפחדתי מהכלבים לא פחות מאשר מערבים או מאנשי שמאל מסיתים שעלולים להגיע, אבל הכול עבר בשלום. התרגשתי מהנוף עוצר הנשימה החולש על שטח ענקי שמגיע עד בקעת הירדן, שאותו מאכלסים בחורים ומשפחות צעירות וגיבורות בתנאים פיזיים מאתגרים.

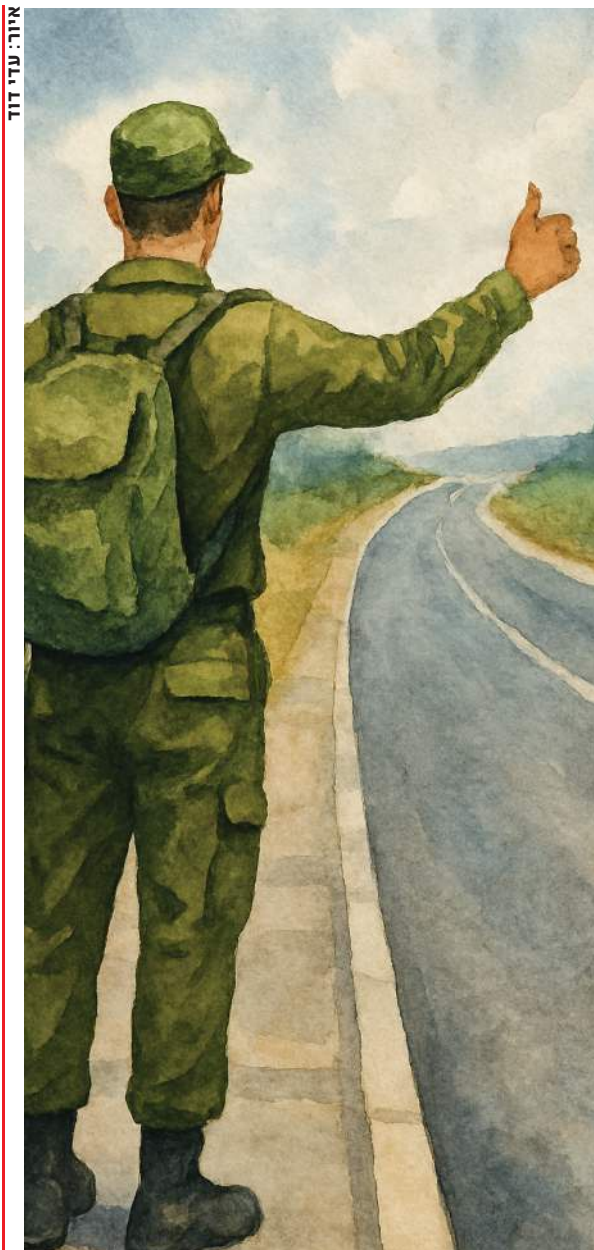
תופעת החוות והצלחתן היא פלאית בעיניי. הצעירים הללו נושאים על שכמם משימת-על: להיזו קדימה את ההיסטוריה היהודית. כמה נערים עם כמה כבשים או פרות תופסים שטחים עצומים, כאשר עיניהם של השכנים מבני דודינו כלות והם פשוט נעלמים מהאזור. הבחורים האלה מלאי נחישות וספוגים יראת שמיים, וה' בעזרם. והסיכון? היו כבר ניסיונות לפגוע בהם, חלק מהם הצליחו לצערנו, אבל בסך הכול הסיכון כנראה סביר ובנימין יהודה והשומרון זרועים בחוות.

הבהלה לגנרטור. האמת היא שחיינו מלאים בשיקולי סיכוי מול סיכון, השתדלות מול ביטחון. הנקודה המכריעה היא עד כמה אנחנו יושבים בכיסא האחורי ונותנים לריבוננו של עולם לנהל את מסע חיינו. והנה דוגמה: על פי הוראות משרד התחבורה, נהג של רכב ציבורי המרכיב משקפיים חייב לשאת איתו זוג משקפיים נוסף. למה? כי בשקלול הסיכונים הוא עלול לעבור את רף הסכנה הסבירה אם ינהג בלי משקפיים. זה נראה מוגזם, אבל חשוב לזכור שנהג של רכב ציבורי הוא לא אדם פרטי ולכן הזהירות צריכה להיות מרבית.

כך גם לגבי הכהן הגדול ביום הכיפורים. אין לו תחליף, כל עם ישראל מצפה שהוא יכפר עליו אחת בשנה, ולכן חשוב שהוא לא ייטמא ושללא תהיה שום תקלה בתפקודו. אחד הכללים הוא שצריך שתהיה לו אישה. ומה יהיה אם אשתו תמות, חס ושלום, בליל יום כיפור? מכינים לו אישה נוספת, אישה פנויה המיועדת לכך שאם תמות אשתו של הכהן הגדול ביום כיפור הוא מיד יישא אותה לאישה. מנגד, ישנה דעה שסוברת שאין טעם להתכונן. אם יקרה המקרה הנדיר הזה, תימצא אישה שתסכים להינשא לו אד-הוק בלי הכנה מראש. הגישה השנייה מהדהדת מסר של קצת פחות השתדלות ויותר ביטחון.

גם בחיינו היומיומיים הפרטיים ישנן דוגמאות רבות לדילמה הזאת, כמו למשל הבהלה לקניית גנרטורים בתחילת מלחמת משיב הרוח-חרבות ברזל. רבים חששו שמא תקרוס מערכת החשמל בארץ בעקבות מתקפת טילים והוציאו את כספם על קניית גנרטורים ביתיים, שהתברר שאינם תמיד יעילים והם גם יקרים ותופסים מקום בבית. לכאורה, השתדלות מיותרת ומוגזמת. מאידך, היו אנשים רציניים שחשבו שזו השתדלות חיונית וצודקת. באותה מידה אפשר להמשיך עם הריצה לממ"ד במצבים שבהם הריצה עצמה מסוכנת יותר מבחינה סטטיסטית מהמשך ההשתהות במיטה.

הכנסת אורחים של ימינו. כך למשל בנושא הטרמפים של חיילים. עד לפני כמה שנים הניוד העיקרי של

איור: עדי דוד

הנסיעות הקבועות בטרמפים של פעם הביאו איתן חוויות רבות, היכרות עם אנשים מגוונים, שיחות מלב אל לב בין המסיע ובין החייל הנוסע, וקשרים שלעיתים נשמרו לאורך שנים. ובעיקר - הזדמנות לעשות חסד קטן עם מי שמקריב כל כך הרבה בשבילנו

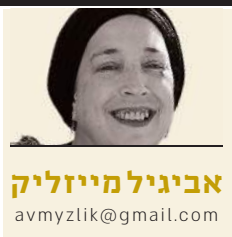
החיילים, גם בסדיר וגם במילואים, היה בטרמפים. היו תחנות עצירה לחיילים עם סימון מיוחד, וברדיו היו פרסומות בנוסח "תן טרמפ לחייל", וזה היה מעשה טריוויאלי. אולם אחרי כמה חטיפות וניסיונות חטיפה של חיילים, החליט צה"ל במהלך יקר ומתוכנן לאסור לחלוטין על חיילים לקחת טרמפ עם נהג שהם לא מכירים אישית. במקביל צה"ל מארגן הסעות לחיילים, וגם הגיע להסדר עם חברות התחבורה והרכבת על נסיעות חינם. כך גם הוחל בהגברת תדירות הקווים בימי ראשון בבוקר למשל, אז חיילים רבים חוזרים לבסיהם. קצת חבל, כי הנסיעות הקבועות בטרמפים של פעם הביאו איתן חוויות רבות, היכרות עם אנשים מגוונים, שיחות מלב אל לב בין המסיע ובין החייל הנוסע, וקשרים שלעיתים נשמרו לאורך שנים. ובעיקר - הזדמנות לעשות חסד קטן עם מי שמקריב כל כך הרבה בשבילנו.

לדעתי, מי שמעלה טרמפיסטים למכונית שלו מקיים מצוות הכנסת אורחים אמיתית. ואולי זאת הכנסת האורחים האמיתית היחידה בימינו, כי כמעט אין דרך אחרת לעשות חסד בתחום הזה כאשר לכולם, או כמעט לכולם, יש קורת גג. וכמו בכל חסד, הנתינה היא בעצמה מתנה לנותן.

ההתנדבות יפה לבריאות. מחקרים שנעשו בעשורים האחרונים מצאו קשר ישיר בין מעשי התנדבות ליתרונות בריאותיים. בשנת 2005 קבוצת חוקרים מאוניברסיטת סטנפורד שבארצות הברית גילתה כי אנשים שמתנדבים באופן סדיר נוטים לחלות פחות ולחיות הרבה יותר משאר האוכלוסייה בת גילם. עוד נמצא במחקר שבוצע באותה תקופה כי התנדבות מעודדת מבט אופטימי על החיים, מפחיתה התנהגויות בעייתיות ומסוכנות, מונעת דיכאון ועוזרת לשפר את ההערכה העצמית של האדם.

באוניברסיטת פיטסבורג שבארצות הברית החליטו לחקור כיצד פעילות התנדבותית משפיעה על המוח האנושי. החוקרים חילקו את המחקר לשניים. בחלק הראשון הם אספו כ-50 מתנדבים והעמידו בפניהם שלוש אפשרויות: לבצע משימה שתועיל להם, או שפירותיה יועברו לצדקה או לחבר במצוקה. לאחר מכן החוקרים סרקו את מוחות המתנדבים, וגילו הבדלים מרתקים בין הבחירות השונות שנעשו: לא רק שהמתנדבים שבחרו לעזור לאדם מסוים הראו פעילות מוגברת במערכת העצבית היוצרת תחושה של עונג בתגובה לגירויים מסוימים, אלא גם נרשמה אצלם ירידה בפעילות של כמה אזורים במוח האחראים על תגובת הגוף ללחץ כתוצאה מדלקות או מלחץ דם. אם כן, מתברר כי יש דרך טבעית, פשוטה, מעצימה ובריא ששיכולה לשמור על הגוף שלנו והיא ההתנדבות, שמעניקה משמעות לחיינו.

את העיקרון הזה אנחנו מוצאים, ובגדול, בדרייב של חיילינו לתת מעצמם בכל מאודם, שוב ושוב ושוב, בנפש חפצה. הנתינה העצומה שלהם היא שנותנת להם כוח. בימים אלה סטיקרים עם תמונות של פנים יפות וציטוטים מרגשים ומכוננים של הקדושים שעלו למרומים ממלאים את רחובותינו. כאשר אני ממתינה בתחנת הטרמפיאדה (הנסיעות בטרמפים ובאוטובוסים משאירות אותי צעירה), אני מתבוננת בכל אחד ואחד מהם, בפניהם היפות ובאמרות פיהם המחכימות והמרגשות. אני מנסה ללמוד ולשנן את דבריהם, ובשבילי זה כמו שיעור מזוקק במסילת ישרים. ●

התנועה לשחרור האישה בכאילו

בקיבוץ שבו גדלתי הכללים נועדו לשחרר את האישה מכל עבודות הבית. התוצאה הייתה לא רק נזק לילדים, אלא נשים שעבדו בעבודות הבית בשביל אלף בתי אב

רגילה בבית רגיל שבו הניקיון, הכביסות והבישול הם חלק מהזרימה הטבעית, וזה בפירוש היה חסר לי כאישה בוגרת. עוד הפסד גדול שנגרם לי הוא שגדלתי על אוכל של חדר אוכל, סוג של מפעל הזנה, ואת מאכליה המופלאים של אימי האהובה עליה השלום טעמתי במשורה. זה קרה רק מאוחר יותר, כאשר האיסור החמור לאכול בבתים כדי למנוע פגיעה במורל הקיבוצי התרופף קמעה.

אבל דבר אחד לא היה חסר לי גם בילדותי, הדבר האחד שבעצם נשאר לאימי מכל תפקידיה המסורתיים - עוגות מופלאות. את כל הלב, האהבה והרצון להעניק היא הכניסה לעוגות שלה, ששמען יצא בכל הקיבוץ והן היו פשוט מושלמות. גדלתי על פחזניות, עוגות שוקולד וחמאה, עוגות תפוחים חלומיות, עוגת מרנג וקצפת, עוגיות בכל הגדלים והטעמים, והשיא - עוגת גבינה מופלאה שנחשבה לעוגת הגבינה הטעימה ביותר בקיבוץ. את הטעם המופלא של עוגת הגבינה שלה אני יכולה לחוש עד היום, ואיזה נס שלפחות אותו היא השאירה לנו.

בקיבוץ נותר רק לקבל את פני ילדיהן לשעתיים וחצי של "זמן איכות מרוכז" בשעות אחר הצהריים.

אבל בעיניי המהפכה המגדרית הזאת הייתה רק אשליה, מכיוון שבמרכז ההלבשה והכיבוס עבדו רק נשים, במטבח חדר האוכל - נשים, ובבתי הילדים - כמובן נשים. ואילו ברפת, בלול ובפלחה עבדו רק שתיים או שלוש נשים מכל הקיבוץ. וכך, בזכות השחרור הגדול, במקום שאישה תטפל בילדיה, תבשל לבני משפחתה ותכבס לאנשים הקרובים ביותר אליה - היא מצאה את עצמה, למשל, מנהצת את בגדיהם של אלף חברי הקיבוץ.

נשארה רק העוגה

עליי זה כמובן השפיע מאוד, קודם כול כי גדלתי בניסוי הכושל של לינה משותפת, שכמה שאשפוף עליו מילים ודיבורים עדיין לא אצליח להעביר בשלמות את החוויה האיומה הזאת, שגרמה לדור שלם של קיבוצניקים לאין-ספור בעיות נפשיות. כמו כן, מעולם לא חוויתי צורת מגורים של משפחה

אחת המטרות ההזויות בקיבוץ שבו גדלתי הייתה לשחרר את הנשים מתפקידיהן המסורתיים כדי ליצור חברה שוויונית לכל דבר ועניין. מטרה זו הושגה כאשר כל העול של תפקידי הנשים המסורתיים לכאורה בוצע על ידי הקיבוץ, וכך יכלה כל אחת מהנשים לבחור איזו עבודה שתתאים לה, בלי להיות כבולה לעבודות נשיות מעיקות.

אישה בקיבוץ לא הייתה צריכה לכבס, לקפל, לגהץ - כל הבגדים של כל חברי הקיבוץ עברו את כל התהליכים הללו באופן מרוכז. מצד אחד היינו מכניסים את הכביסה המלוכלכת, ובצד השני חיכו לנו ערמות מקופלות ומגוהצות של בגדים מסומנים על שמנו. אישה בקיבוץ גם לא הייתה צריכה לבשל - חדר האוכל החליף את המטבח הפרטי, כאשר ארוחות בוקר, צהריים וערב בושלו על ידי עובדי חדר האוכל, וכל חברי הקיבוץ סעדו יחד בשולחנות משותפים.

השיא היה, כמובן, שחברת קיבוץ לא הייתה צריכה לגדל את ילדיה, כי כולנו גדלנו בבתי ילדים, ואת ההלבשה, הרחצה, ההשכבה וכל הטיפול בילדים - עשו עובדי בית הילדים. לנשים

איזולי פחזניות באילוי קרם גבינת מסקרפונה, קרם פיסטוק ופירות

כמות

6 איזולי פחזניות

מן אפייה

30 דקות

דרגת קושי

בינונית

לזכרה של אימי האהובה, חיברתי בין הפחזניות המופלאות שלה ובין עוגת הגבינה, כשהפעם הגבינה היא במלית. מתקבלת עוגה קלילה, יפהפייה, שתפאר את שולחן השבועות בשילוב טעמים בלתי נשכח.

לאיזולי הפחזניות:

- 100 גרם חמאה
- כוס חלב
- כף סוכר
- קורט מלח
- כוס קמח
- 4 ביצים לארז'

למלית:

- גביע גבינת מסקרפונה
- 250 מ"ל שמנת מתוקה
- כף תמצית וניל איכותית
- רבע כוס סוכר

לציפוי:

- גביע שמנת מתוקה
- 4-3 כפות מחית פיסטוק איכותית
- 2 שקיות סוכר וניל
- פירות העונה

מכינים את הפחזניות: מחממים תנור לחום של 180 מעלות. בסיר קטן מביאים לרתיחה את החלב עם החמאה, הסוכר והמלח. מוסיפים בבת אחת את הקמח ומערבבים היטב, ממשיכים לבשל ולערבב עוד 2-3 דקות, מסירים מהאש ומצננים. מוסיפים את הביצים בזו אחר זו, מערבבים בכל פעם עד שהביצה נטמעת לגמרי בבצק ורק אז מוסיפים את הביצה הבאה. מעבירים לשק זילוף עם פייה חלקה ומזלפים על שני ניירות אפייה שלושה עיגולים גדולים אחידים (כדאי לצייר על נייר האפייה את העיגולים בעזרת תבנית כדי להקל על הזילוף). אופים 25-30 דקות, עד שהפחזניות זהובות מלמעלה ומלמטה. מוציאים ומצננים. חוצים כל עיגול באמצע לקבלת שני עיגולים.

מכינים את המילויים: מקציפים את המסקרפונה והשמנת המתוקה יחד עם הסוכר ותמצית הווניל במשך 3-4 דקות, עד לקבלת קרם אחיד. מעבירים לשק זילוף וממלאים כל עיגול של פחזנית בנדיבות בקרם. מניחים את החלק העליון מעל המלית.

מקציפים את השמנת המתוקה עם מחית הפיסטוק וסוכר הווניל עד לקבלת קצפת אחידה. מעבירים שוב לשק זילוף ומקשטים כוכבים של מלית על החלק העליון של הפחזניות. שומרים במקרר. לפני ההגשה מקשטים בפירות העונה ומגישים.

צילום: שושי טירקס

SHIELD
כלים להורות דיגיטלית

POWERED
BY רמון

כל הסיוע לעבור להגנה של SHIELD

הגנה בהתאמה
אישית לכל משתמש

הגנה בווטסאפ
וברשתות חברתיות

בקרה על זמני מסך
בכל מכשיר

לגלוש מוגנים
במהירות הסיב

**גם הגנה
גם מהירות 1 ג'יגה
וגם מחיר מפתיע!**

* 8 9 1 1

rimon.net.il

עם SHIELD לא צריך לבחור. אתם מקבלים גם גלישה במהירות של עד 1 ג'יגה על גבי סיבים אופטיים וגם מעטפת הגנה חכמה שמותאמת אישית לכל אחד מבני הבית. כולל הגנה באינטרנט, ברשתות החברתיות, בווטסאפ ובקרת זמן מסך.

*למצטרפים חדשים בלבד | כולל תשתית סיבים רמון ונטפייבר, סיבים בזק וסיבים IBC, חצי שנה ראשונה ב-99 ש"ח לספק ותשתית, לא כולל נתב לא כולל עלות התקנה | בכפוף לפריסה ולתנאי הסכם ההתקשרות הרלוונטי | תוקף ההטבה למצטרפים עד יום 30.6.25 | אינטרנט רמון, 2009 ח.פ. 514256437